

ตอนที่ 1

กระผมนายเจนจบ

เรื่องของเรื่องก็คือ ผมกำลังพยายามหาวิธีทางเลียบอสร
อย่างสุดความสามารถ เป็นเพราะว่าเมื่อก่อนผมทำตัวผิด ๆ มาโดย
ตลอด ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการเลี้ยงชีพเท่าที่ควร

เวลานี้ผมค่อนข้างมีเงินมาเล็กน้อย เป็นเพราะฤทธิ์เจ้า
แอลกอฮอล์ตัวร้ายเมื่อตอนหัวค่ำ มารู้อีกทีตอนที่กำลังตั้งอก
ตั้งใจเลี้ยง ‘เจ้านาย’ คนใหม่อย่างสุดความสามารถ

ผมขอย้อนความก่อน

ด้วยความที่ผมมีเรื่องอัดอั้นตันใจมานานซึ่งไม่เคยบอกกล่าว
ให้ใครฟัง ไม่ว่าจะเป็นลุงป้าน้าอา ญาติหรือพี่น้องคนไหน ๆ
แม้กระทั่งพ่อแม่

เวลานั้นน้องอร พนักงานสาวคนใหม่เข้ามาทำงานได้ไม่ถึง
สองปี ตำแหน่งกลับเลื่อนเอา ๆ แถมยังเป็นเนื้อนุ่มในดวงดาวเสาร์
ที่แทบจะเหือดแห้งเพราะเต็มไปด้วยผู้ชาย ไม่ก็สาว ๆ รุ่นป้า

“พี่ว่านะ เพราะมีเงาแต่ก้มหน้าก้มตาทำงาน เสร็จแล้วก็

กลับบ้าน งานสังสรรค์ก็ไม่ค่อยจะไป อย่างน้องอรนะ มึงเห็นไหม นอกจากจะทำงานเก่งแล้ว ภาพลักษณ์ก็ดี ดูยังไงๆ บอสก็ต้องให้ความสำคัญมากกว่าเห็นๆ”

รุ่นพี่ผมคนหนึ่งว่ามาอย่างนั้น

เป็นความเห็นที่จี้ใจดำ จ้าใจผม จนไม่อยากจะรับฟัง

ผมคงเจอโลกมากเกินไป ถูกกาลเวลากัดกร่อนจนไม่เหลือแรงไฟในการทำงานอีกต่อไปแล้ว

ช่างมัน

ทำงานไปวัน ๆ รอวันโดนไล่ออก กลับบ้านนอกไปเลี้ยงวัวเลี้ยงควายก็ได้วะ

ใคร ๆ เข้ามาใหม่ ไม่นานก็ได้ขึ้นเงินเดือน ไม่ก็ออกไปได้งานที่ดีกว่า เงินเดือนเยอะกว่า อะไร ๆ ก็ดูดีกว่า

ต่างจากผมที่ยังคงอยู่ตรงนี้

เพื่อน ๆ มึงงานการที่ดี เลื่อนขั้น บางคนแต่งเมียมีลูก สร้างบ้านกันไปสองสามหลังแล้ว ย้อนกลับมาดูตัวเอง ใจมันก็ยิ่งห่อเหี่ยว วิทยา

อิจฉา อิจฉาพวกชีวิตดีมีแต่ความรุ่งโรจน์ไว้อยู่

ทำงานหนักแทบตาย คนไม่เห็นค่า ไม่ให้ความสำคัญแถมยังตัดโอกาสกันอีกต่างหาก

ไปกินเหล้ากับเพื่อนเก่าที่ไร ถ้าไม่ฟังมันคุยเรื่องเงินเดือนกับเรื่องเมีย ก็ต้องฟังเรื่องลูกมันว่าจะเข้าโรงเรียนที่ไหนดี จะวางแผนป้อนาคตให้ลูกไม่ต้องทำงานหนัก ๆ อย่างเราয়ং

มันไปถึงขั้นนั้นกันแล้ว

แต่ตอนนี้นายเจบยังคงว่าวุ่นอยู่กับเงินเดือนแห้ง ๆ ของตัวเอง และตำแหน่งงานที่ดูจะถูกปลดได้ตลอดเวลา ไม่ก็ถูกมองหน้า

เขม่น รวากับว่ามานั่งอยู่เฉยๆ งานการไม่แตะ

จะทำอย่างไรดี

“ไฉ่เจิน มึงเครียดเหรอส่วงนี้” ไฉ่ตอบว่า หลังจากมันอวดเมีย
ให้กลุ่มฟังไปสองรอบ

ผมเงยหน้าขึ้น พยักหน้าช้าๆ อย่างยอมรับ

“นิดหน่อยวะ”

“ทำไมวะ” ไฉ่โดถาม ไฉ่นี้ทำกิจการต่อจากพ่อแม่ รวยยิ่งกว่า
รวย แต่ถึงอย่างนั้นงานมันก็นักพอดู สุดท้ายผมจึงไม่ได้ไปนั่งอีกจา
แต่เศร้าใจกับความอ่อนด้อยของตัวเอง

“กูนะ เฮ้อ เหมือนงานย่ำอยู่กับที่เลยวะ”

“เฮ้อ มึงยังไม่ได้เงินเพิ่มอีกเหรอส่วง” ไฉ่ตอบถามกลับ

ผมจึงส่ายหน้าช้าๆ

ไม่ได้สักบาท

ไม่ได้สักแดงเดียว

โบนัสยังไม่ต้องพูดถึง

ยืมแห้ง ฉีกของมามา

“มึงไม่ค่อยมีมนุษยสัมพันธ์ไง ดูอย่างไฉ่ตอบดิ ไรๆ แต่ผู้หญิง
ชอบนะ” ไฉ่โดพูด พวกมันเป็นเพื่อนเก่าสมัยมัธยม นานๆ เจอกัน
ที วันนี้จิงหะมันได้พอดี จู๋ๆ มันก็ชวนมาดื่มเหล้า

รอบก่อนผมก็ไม่ได้ไปงานเลี้ยงรุ่นเพราะติดงาน อีกอย่าง ไม่มี
อะไรไปอวด ก็เลยไม่อยากไปกับเขาเท่าไร

สมัยมัธยมผมก็ไปปไม้น้อยกว่าใคร แต่ทำไมหน้าที่การงาน
มันถึงได้ซอกซ้าอย่างนี้

“ไหวไหมมึง ไม่ไหวก็ลองพักไหม อาจจะดีขึ้น” ไฉ่ตอบพูด
“พักหัวเรื่องเครียดๆ ค่อยๆ ตั้งสติ ใจวันหยุดมึงก็ลองเที่ยวดู กลับ

“ไปทำงานวันจันทร์อาจจะมีแรงก็ได้นะ”

“กูไม่รู้จะเที่ยวไหนวะ” ผมตอบ

“มึงไม่ลองประจบเขาหน่อยล่ะวะ” ไอ้โดว่าต่อ

อันนี้น่าสนใจ ผมจึงเงยหน้าจากแก้วเหล้ามาฟังมัน

“ประจบยังไรวะ”

“มึงรู้ไหม ร้อยทั้งร้อย ผลงานอะเรื่องรอง แต่ที่ต้องมาก่อนคือคอนเนกชั่นเว้ย” ไอ้โดเริ่มพูดจาเป็นงานเป็นการ

“งานกากชิบหาย แต่ถ้ามึงมีคนรู้จัก มีคนดัน โอกาสได้แสดงศักยภาพยังงี้ก็มาก่อนเห็น ๆ กูทำกิจการต่อจากป้าเนี่ย การใช้เส้นสำคัญมากเลยนะ ไม่แพ้เรื่องฝีมือเลย”

ไอ้โดว่าต่อ ไอ้ต๊อบพยักหน้าตาม

“ไม่แน่ว่ามึงไม่ค่อยเข้าหาด้วยหรือเปล่า เขาเลยไม่เห็นมึงไง ถ้าแม่งไม่ก้าวน้ำลึกที ไม่ลาออกเปลี่ยนงานซะ ก็ลองเลียดูหน่อย”

เหมือนทุกอย่างถูกแซ่แซ่ ผมนั่งอิงไปหลังจากได้ฟัง ทว่าไม่นานหลังจากนั้นราวกับมีประกายไฟพุ่งขึ้นในดวงตาอันแห้งเหือด

กระผมนายเจนจบที่มีชีวิตอยู่ในรอบสามสิบปีมานี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เพิ่งรู้ว่าตัวเองทำงานผิดพลาดมาโดยตลอด!

สรุปต้องเลีย เลียเท่านั้นจึงจะอยู่รอดในหน้าที่การงาน!

นับตั้งแต่วันนั้นที่เพื่อน ๆ จุดประกายในดวงใจของผม ผมทำให้ตัวเองกระปรี้กระเปร่าและสร้างเม้า ความจริงแล้วสร้างเม้าก็คือการเมาหัวราน้ำซบโถส้วมไปสองรอบ

เวลานี้ที่บริษัทของผม ลูกเจ้านายกำลังจะกลับมาบริหารงานต่อ เท่ากับว่าผมจะมีบอสคนใหม่

เปรียบเสมือนเป็นการเริ่มต้นใหม่ที่ผมไม่เคยไว้ในใจคนเดียว

พอดี

เอวาระ

ยังไ้ก้ลองดูก่อน

น้องอร ขวัญใจออฟฟิศ ทั้งสวยทั้งเก่ง ผมมองแล้วยังรู้สึกเหมือนกินเอ๋อมไปหน่อย เอ้อ ได้แค่เป็นอาหารตาอาหารใจ ก็พอเป็นกับแกล้ม

สาว ๆ ในบริษัทดูตื่นเต้นคึกคัก หรือจะเพราะข่าวเรื่องลูกชายหัวแก้วหัวแหวนที่จะมาคุมงานแทนบอสใหญ่ของเราแล้ว

พอบริษัทเปิด ได้เวลาตอกบัตรทำงาน ผมเข้าไปนั่งโต๊ะประจำของตัวเอง ตาก็พยายามสอดส่องไปทั่ว ๆ ต้องกระฉับกระเฉง ต้องทำตัวเหมือนวัยรุ่นไฟแรง!

ทันใดนั้นทั้งออฟฟิศก็เงียบลง เป็นเพราะผู้ที่เข้ามาใหม่ดูมีรัศมีประกายแห่งความเป็นเจ้านายคนน้อย ไม่น้อย จะเป็นใครไปไม่ได้เลยนอกจากเจ้านายคนใหม่ที่กำลังจะเข้ามา

อันนั้นเป็นจุดเริ่มต้นที่ผมได้เห็นบอสตัวเองเข้ามาในบริษัทเป็นครั้งแรก

แต่ตอนนี้เจ้านายที่เคารพรักของผมกำลังอยู่ใต้ร่างผม เนื้อตัวอุ่นร้อน แถมลมหายใจก็ซัดจะหอบ ๆ

เจ้านายคนใหม่ของผมเด็กกว่า แต่หน้าตากลับไม่ได้ดูว่องไวง่าย ทั้งยังมีรังสีดูดันไม่ต่างจากพ่อของตัวเอง ตรงปลายคางมีดอหนวดขึ้นมาให้ความรู้สึกสาก ๆ

ถ้าไม่ติดเพราะกำลังเมา ผมคิดว่าผมต้องทำได้ดีกว่านี้แน่ ๆ!

“คุณเจนจบ ไม่ทราบว่าคุณ...กำลังทำอะไรอยู่”

น้ำเสียงเจ้านายคนใหม่ทั้งเข้มทั้งห้าวหาญ แต่ผมยังคงนึกถึงคำของไอ้โต เมื่อมีโอกาสได้แสดงฝีมือ เราก็ต้องช่วยเอาไว้อย่าง

สุดความสามารถ!

ผมละริมฝีปากจากตันค่ออุ่นๆ ตรงหน้าแล้วเงยขึ้นมา ตอบ
กลับอย่างฉะฉานในความคิดของตัวเอง แต่จริงๆ แล้วลั่นแข็งไปก

“ละ...เลีย...เลียบอสครับ!”

ตอนที่ 2

เจนจบเป็นรุก แต่ก็ไม่คิดว่าบอสจะเป็นรุก

ก่อนจะเมา ผมได้วางแผนเอาไว้ตั้งแต่ยังไม่เห็นหน้าบอส
พอได้มาเห็น แผนการยิ่งต้องเปลี่ยนใหม่
ตอนแรกผมไม่แน่ใจว่าบอสอายุน้อยกว่าหรือเปล่า แต่พอ
เช็กดูแล้ว ลองเลียบ ๆ เคียง ๆ ถ้ามถึงได้รู้ว่าละอ่อนกว่าจริง ๆ แต่
หน้าแม่งดูไปไกลจิงว๊ย

ผมนั่งที่ของตัวเอง ฟรินเดินเข้ามาสะกิด ๆ ผม

“เจน เจน”

“ฮะพี่”

วันนี้ฟรินแต่งหน้าซะสวย ก่อนหน้านี้นึกปากไม่เห็นแดงขนาดนี้
เลยนึกหว่า ไปกินอะไรมานะ ปกติแล้วฟรินจะแต่งหน้านิดหน่อย แต่
ก็ไม่ถึงขนาดนี้ ทว่าวันนี้ราวกับย้อนไปเป็นสาววัยแรกแย้ม ทั้งชุด
เออ ทั้งผมเออ หน้าตาก็ยังดูจัดจ้านสดใส อะไรเข้าสิงก็ไม่ทราบ

“เป็นไงบ้างแก” ฟรินถาม จากที่สะกิดแค่ไหล่ เริ่มจะสะกิด
อีก ๆ มากขึ้นอย่างตื่นเต้น “โอเคมัย”

“โอเค! ไร” ผมย้อนถามหลังจากนั่งฟังจนเก้าอี้ดังเอี๊ยด ก่อน
จะหมุนตัวหันไปคุยกับเพื่อน

“ก็บอสคนใหม่ไง”

“ก็ดี เค ทำไมครับพี่”

ผมหันไปมอง เกาหัวหน้อยๆ ก่อนจะคาบปากกาแล้วหมุน
เล่น

สายตาระยิบระยับแวววาวส่งตรงมาจากสาว ๆ หลายคน
วันนี้จุ๊ๆ ได้กระผมก็ดันป้อปูลาร์อย่างไม่มีเหตุบอกล่วงหน้า ปกติ
ตอนเงินเดือนออก ชวนกันไปกินหมูกระทะก็ยังไม่เห็นจะมาออกกัน
ขนาดนี้

ผมมองอย่างสงสัย ทุกคนทำเหมือนจะทำงาน แต่พอว่างก็
ยังเดินเข้ามาทักมาถามไถ่

หมายถึงถามไถ่ถึงเจ้านายคนใหม่ ไมสิ ต้องเรียกว่ากระซิบ
กันข้ามหัวผมมากกว่า

“หล่อเชียว”

“ขาวมาก”

“เคราเยอะมาก แก เห็นแล้วจึกจี้ไหล”

โอ้เจเนจบฟังแล้วก็กลัวตาม กลัวแทนคุณบอส ไม่ใช่อะไร

วันนี้สาว ๆ ในออฟฟิศตื่นเต้นยกใหญ่ แต่งเนื้อแต่งตัว ทำให้
จุ๊ๆ บรรยากาศในห้องก็สว่างสดชื่นขึ้นทันตา อย่างกับมีมวลดอกไม้
เบ่งบานขึ้นบนพื้นกระเบื้องเงา ๆ

เอานะ ก็รู้เน่ว่าบอสคนนี้หล่อไม่พอ แถมยังหนุ่มยังแน่น ถ้า
มาแบบรอบก่อน ๆ ก็คงไม่มีใครกระซุ่มกระซวยขนาดนี้

ส่วนผลที่ได้ก็คือเจเนจบได้อาหารตา อาจจะมากเกินไปจน
ที่สาว ๆ แข่งกันฉีดยาหน่อย แต่ก็พอให้อภัย

ผมฟังสาว ๆ กระซิบกันทั้งวัน ก่อนจะลองดูบปลายคางตัวเอง ดูแล้วเหลือบไปมองในห้องทำงานบอสที่อยู่ใกล้ ๆ

เมื่อก่อนไว้หนวดไม่ยักมีคนชม มีแต่แม่ไล่ให้ไปโกนออก บอกลูกหรือใจ ภูไม่ได้เลี้ยงมึงมาอย่างนี้

หรือว่าตอนนี้กระแสวิยรุ่นเขากลับมาฮิตกันแล้ววะ

“สมัยเรียนผมเคยเห็นเพื่อนคนหนึ่งหล่อมาก พอมันเลิกกับแฟน จู่ ๆ ผู้หญิงทั้งห้องก็ไมไ่ไล่มาหน้าสดอีก แถมสวຍกันหมด”

พอผมพูดอย่างนี้ พี่รินก็หันมาค้อนแล้วหยิกไปสองที

“ไ่ย พี่ ก็ไม่คิดว่าจะมาเจอตอนนี้อีก ฮ่า ๆ”

“เจียบไปยะ”

อะเจียบก็เจียบ ไม่พูดก็ได้

แต่บอกไว้ก่อน เรื่องเลียข้งเลียขา ไ่เจินจบจงบแล้วครับ คนนี้!

“เจน เจน” พี่เจดกระดิกนิ้วเรียก

ผมลุกขึ้นพรวด หมุนแก้อั้เก็บแล้วเดินตามพี่เจดเข้าไปในห้องทำงานของบอส แม้บอสจะอายุน้อยกว่า แต่ด้วยหลักการแห่งความอ่อนน้อมถ่อมตนจึงยกมือไหว้ไป บอสคนใหม่ก็ดูใจดี รั้บไหว้ทักทายกลับ ทว่าก็ยังไม่ได้เห็นรอยยิ้มสักเท่าไร นอกจากมวดเข้ม ๆ ที่แผ่ออกมา

หลังจากยืนฟังพี่เจดคุยกับเจ้านายเสร็จเรียบร้อย พี่เจดก็หันมาบอก ตบไหล่ผมเบา ๆ

“นี่เจินจบนะครับ นอกจากผม คุณเผด็จมีอะไรสามารถให้คุณเจินจบช่วยเหลือได้เลย”

ผมเงยหน้าขึ้นเต็มตา มองพี่เจดที่กำลังกลายเป็นป่าด้น ผลักผมให้ไปยืนโดดเด่นอยู่หน้าบอสก่อนใคร ๆ

เออวะ โอกาสของไอ้เจนนมาแล้ววะ

ชื่อนี้พ่อคงไม่ได้ตั้งให้มาเล่นๆ

สายตาก็ฝายอ่านยาก ไม่รู้ว่าใจดีหรือดู ไม่รู้เป็นไง บางครั้ง
คนเราก็มองจากภายนอกไม่ได้ ต้องดูกันยาวๆ

แต่ก็ยังดูเข้มอยู่ดี บอกตรงๆ ว่าหัวหงอกหัวขาวคงไม่ได้
กินหัวงายๆ แน่ถ้าหากคิดจะกดบอสที่ได้ดีกว่า

ไอ้เจนนจบนันก็ปอดๆ ไม่เคยกดหัวรุ่นน้องคนไหนทั้งนั้น ไม่สิ
ต้องบอกว่านิสัยดี อยู่ดี ๆ จะให้ไปข่มเด็ก ทำไปเพื่ออะไรล่ะวะ
ไม่ว่าอายุเท่าไร ให้เกียรติกันและกันก็ดียอยู่แล้วว้ย

“คุณเผด็จอยากดื่มกาแฟไหมครับ” ผมลองบอกด้วยท่าทาง
เป็นมิตร แต่ก็ไม่ได้พยายามจนเกินไป ไม่ให้ดูเหมือนว่ากำลัง
เลียแข้งเลียขาเจ้านายสักนิดเดียว

บ้า ใครจะไปทำอย่างนั้นกัน

ทุกอย่างเกิดขึ้นโดยนิสัยที่ดีตามธรรมชาติครับ

อะแฮ่ม

“ผมชอบชามากกว่าครับ”

ถึงความจริงแล้วผมจะทำหน้าที่นี้ไม่บ่อย แต่เพราะอยาก
เสนอหน้า สุดท้ายก็เลยต้องยอมทำ ไอ้เรื่องชงกาแฟนะมันไม่ยาก
หรอก ก็แค่จิกของ กดน้ำร้อน

แต่ตอนนี้บอสคนใหม่อยากดื่มชา!

“เอ่อ ตอนนี้รู้สึกชาในออฟฟิศจะไม่มีชาครับ”

ไอ้สถานการณ์พยายามประจบ แต่ดันแป้กสนิทนี้มันอะไรกัน
วะ

ไอ้เจนนเอ๊ยเจนน

คนเรา ร้อยวันพันปีไม่คิดอยากทำอยากเสนอหน้าอะไร แต่

พอทำครั้งแรกเสือกออกมาได้จืดชืดจืดสนิท

ชวนให้มิกำลังใจ เริ่มต้นได้ดีจริง ๆ!

“จิ้นไม่เป็นไรครับ”

คุณบอสกล่าว ก่อนจะโบกมือแล้วพูดคุยกับพี่เจดต่ออีก
สักพัก ขณะที่นายเจนพยักหน้า คุยบ้างเป็นบางครั้งบางคราว รวากับ
ตัวประกอบฉากให้ออฟฟิศดูเป็นออฟฟิศขึ้นมา

ท่าทางเดายาก จะว่าดูดีก็ใช่ สุดท้ายวันนี้ก็ยังไม่ได้อะไรกลับ
ไป

ถือว่ามาดูเชิงก่อน ไม่เสียหายครับผม

“เดียวครับ”

จู่ ๆ คุณบอสก็หัก

เจนจบรีบบอกกลับ ครับผมบอส!

“ครับ”

“เมื่อก็บอกว่ามีกาแฟไซ้ไหมครับ มีอะไรอีกหรือเปล่า”

“เอ่อ กาแฟ โอวัลติน โกโก้ น่าจะมีประมาณนี้ครับ อ่อ ถ้า
เป็นชาผงสำเร็จรูปมีอยู่นะครับ” ในหัวคิดรว ๆ ตั้งแต่ทำงานมา
ตอนนี้รู้สึกที่ใช้พลังงานเยอะไม่ต่างกันเลย ต้องตื่นตัวเข้าไว้ กว่าจะ
นั่งนึกได้ว่าที่โต๊ะมีอะไรบ้างทำเอาเกือบตาย ผิดธรรมชาติสล็อต
อย่างนายเจนสุด ๆ

เออวะ ในออฟฟิศมีชาผงสำเร็จรูปอยู่นี่หว่า

ก็มัวแต่ไปนึกถึงว่าต้องเอาไปซามาต้มแบบตอนแม่ทำ ลืมไป
เลยเว้ย

“จิ้นเอากาแฟครับ น้ำตาลไม่ต้องนะครับ ขอขอบคุณ”

คิวผมกระตุกอีก อีกฝ่ายหันไปคุยกับพี่เจดต่ออย่างจริงจัง
สีหน้าเคร่งขรึมไม่มีหลุด จนผมเกือบคิดไปเองว่าโดนหลอกให้

พูดตั้งนาน สุดท้ายมาเอาอย่างแรกที่ผมบอก
กวนสันตินิจจริง ๆ
แต่เพราะเป็นเจ้านายเลยได้แต่ยิ้มแล้วตอบกลับเสียงหวาน
เจี๊ยบ
“ได้ครับคุณเผด็จ”

ผมรู้ ตัวเองไม่ควรรู้สึกอยากลอบด่าหรือสบถใส่เจ้านาย
โดยเฉพาะตั้งแต่วันแรกที่คิดจะเข้าไปประจบ

แต่แปลกนะครับ เขาก็ไม่ได้อะไรกับผม ดันเป็นผมที่รู้สึกขัด ๆ
ไปอะไรกับเขาซะได้ คิดดู เรื่องแค่นี้ทำไมคนเขม่นกันจนจะตีกันได้
เลย หมายถึงผมนะที่เขม่นเขาอยู่คนเดียว

ผู้ชายอย่างเรา การจะประจบบอสได้ก็มีแต่เรื่องทำงานให้ดี
ไม่ก็เลียขา แต่พอมองไปรอบ ๆ แล้วผู้ชายอย่างผมจะให้ไปแต่งหน้า
แต่งตัวเหมือนสาว ๆ เขาเพื่อเอาใจเจ้านาย มันก็ไม่ได้มั้ง

อยู่ดี ๆ ก็เพ็งนึกถึงเรื่องนี้ออก เกิดเป็นชายบางครั้งก็กลัวจะมี
โอกาสก็ลำบาก

การประจบประแจงของผมเป็นไปอย่างเชื่องช้า ช้าเป็นเต่า
ไม่รู้ว่าเพราะไฟในการประจบและความกล้ามันรุนแรงแค่ไหนแรก
หรือเปล่า หลัง ๆ มาจึงเริ่มปอด สภาวะรีบทำงานกลับบ้านแล้วไป
วิ่งที่สวนสาธารณะจึงเริ่มกลับมาเหมือนอย่างเคย ทว่าสิ่งที่เปลี่ยน
ไปคือ ผมดันเจอบอสที่นั่นเหมือนกัน!

ตอนแรกว่าจะหักหลบ แต่ดูเหมือนจะไม่ทันเพราะบอสเลือก
มองตรงมาที่ผมอย่างใจแข็งมาก ถ้าทำเป็นไม่เห็นก็คงต้องถามว่า
อยากกลับไปเลี้ยงควายที่บ้านแล้วใช่ไหม มึงไม่อยากทำงานแล้ว
ใช่ไหม!

เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นบอสในอีกมุมหนึ่ง ไม่ได้ใส่สูท แต่เป็นชุดกีฬา ทำทางยังดูสมาร์ทอยู่ดี แถมยังเห็นสัดส่วนชัดเจนมาก ปวดใครจะกล้าหือกับบอสกัน

“สวัสดีครับบอส”

คำทักทายแบบในหนัง เจมส์ บอนด์ นี่มันอะไรกัน

เอานะ พูดบ่อยๆ จะได้คล่องปาก

ผมหยุดวิ่ง ที่แขนบอสมีกระเป๋าดัดอยู่ น่าจะเป็นกระเป๋าใส่โทรศัพท์เวลาออกกำลังกาย ไบหน้าอีกฝ่ายมีเลือดผาดเล็กน้อยวิ่งเหยาะๆ มาหยุดข้างผมแล้วมองผมตั้งแต่หัวจรดเท้า

“คุณเจนจบมาวิ่งที่นี่ด้วยหรือครับ”

เจ้านายเราพูดก่อนครับ!

“ใช่ครับ ผมวิ่งประจำเลย เอ่อ บอสวิ่งกับผมไหมครับ”

“เอาสีครับ”

หลังจากนั้นจู่ๆ การออกกำลังกายของผมนักดันมีบอสเพิ่มมาอีกคนหนึ่ง

เกร็งฉิบหาย

รู้สึกเหมือนวิ่งไปสอบเอาเกรดสมัยมัธยมต้นจริง ๆ

ผมลอบสังเกตเจ้านายตัวเอง ทำทางยามวิ่งราวกับไม่เหนื่อยเลย แถมหุ่นก็ดันบ่งบอกว่าออกกำลังกายเป็นกิจวัตร ไม่ใช่มาเล่น ๆ

อดสงสัยไม่ได้มีโอกาสเลียนอกเวลางาน จั๊นสิ่งที่ควรทำก็คือผ่อนคลายเข้าไว้ แล้วทำสมาธิให้ปลอดโปร่งซะเนจิบ

“คุณเผด็จวิ่งประจำเลยหรือเปล่าครับ”

“ผมออกกำลังกายอยู่แล้ว แต่ที่นี่เพิ่งมาได้ไม่นาน”

“อ้อ ผมมาประจำเลยครับหลังเลิกงาน ถ้าวันหยุดก็จะมาช่วงเช้ากับตอนเย็น”

“เหวอครับ”

ผมเคยไปตีกอล์ฟกับบอสใหญ่อีกคนมาแล้ว และรู้ได้ทันทีว่า กีฬานิดนั้นไม่เหมาะกับตัวเองอย่างยิ่งยวด ไม่ใช่แค่เพราะเงิน แต่เพราะผมดันเป็นโรคกลัวลูกกลม ๆ ตกใส่หัว เดินไปไหนก็ระแวง ไปหมด อีกอย่าง เพราะไปแล้วเปลืองตังค์ด้วย นั้นแหละ เหตุหลัก ๆ

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะวิ่งเร็วกว่าผมนิดหน่อย แต่ฝีเท้าไม่ตกเลย วิ่งไปตลอดทางแทบไม่หยุด แต่สักพักก็ค่อย ๆ วิ่งช้าลง ผ่อนฝีเท้า เท้า ๆ กับผม วิ่งเหาะ ๆ ไปด้วยกัน

ผมชอบเล็กน้อย โดยปกติแล้วผมจะวิ่งโดยใช้ร่างกายทุก ๆ ส่วน แต่เป็นการวิ่งช้า ๆ ช้าจนดูเหมือนเดิน ในขณะที่คุณเผด็จ ค่อนข้างฝีเท้าเร็วกว่า แต่อุตุส่าห์ผ่อนร่นลงมาเพื่อให้เท่าผมเนี่ย เกรงใจจังครับ

“แล้วคุณเจนจบเข้ามายังไงครับ”

บอสถามผม น้ำเสียงไม่ได้แตกต่างจากในที่ทำงานนัก ทว่าก็มี ความอ่อนลงอยู่หลายส่วน อาจจะเพราะไม่ใช่เวลางานนั้นแหละ ไม่รู้ว่าเป็นบุญหรือเป็นกรรมที่ดันมาเจอเจ้านายนอกเวลา งาน

หวังว่าจะเป็นบุญนะ

แต่ถ้าไอ้สิ่งงานนอกเวลางานนี้ ผมขอไม่พูดดีกว่าครับ เดียว กลายเป็นคนหยาบคาย

“ผมนั่งรถสองแถวแล้ววิ่งเข้ามาครับ”

“ไม่ได้เอารถมาเหวอครับ”

“เปล่าเหวอครับ พอตีรถมันมักจะติด ผมเลยไม่ค่อยได้เอารถส่วนตัวมา” ผมบอก

เราวิ่งไปได้ครึ่งทาง ผ่านทะเลสาบ ลมช่วงนี้เย็นมาก ไม่มีแดด

และคนก็เริ่มเยอะกว่าตอนแรกที่ผมมา เพราะเป็นเวลาเลิกงานด้วย
ส่วนหนึ่ง อีกส่วนก็เพราะแดดหมดแล้ว ถ้าเป็นช่วงสายๆ หรือเที่ยง
จะแทบไม่มีคนวิ่งเพราะแดดที่นี้แรงมาก แต่พอพ้นแดดไป จะเย็น
สดชื่นจากต้นไม้อบๆ ทำให้จิตใจแจ่มใส ไม่รู้สึกอึดอัด

วันๆ ทำแต่งงาน นั่งโต๊ะทั้งวัน ถ้าไม่ออกมาหาอะไรทำอย่าง
นี้บ้าง ผมคงประสาทกินไปแล้ว

ไหนจะช่วงนี้ที่พยายามปรับตัวให้เข้ากับเจ้านายเด็กคนนี้อีก
คนเรา พอฝนทำอะไรที่มันไม่ใช่ตั้งแต่ต้นมันก็มีเหนื่อยๆ ลำๆ
กันบ้าง

ผมมองท่าทางการเคลื่อนไหวคล่องแคล่วของบอสแล้วได้แต่
ร้องไห้ในใจ

“คุณเจนจบจะกลับเมื่อไรครับ”

“ผม เอ่อ ลักไกลๆ ทุ่มหนึ่งก็ออกแล้วครับ สอนปิดพอดี”

“งั้นเดี๋ยวผมไปส่งครับ”

คุณเผด็จบอกผม หน้าตายซะจนนึกไม่ออกว่าตอนนี้ผม
พูดเล่นด้วยได้หรือยัง แต่ผมก็เกรงใจ ยังไม่สนิทมาก แถมยังเป็น
เจ้านาย ไม่อยากอยู่ด้วยเลยครับ เกร็งกันไปหมด

“โธ่บอส ไม่เป็นไรครับ”

ผมโบกมือ ท่าทางเกรงใจ แต่ก็รู้ตัวดีว่าเป็นการแสดงออก
ถึงมารยาทปกติ ถ้าจู่ๆ ปูบปัดตอบรับไปมันอายปาก ต้องเล่นตัว
นิดนึง

“คุณเจนจบจะออกไปยังไงครับ มีด?”

“ยังพอมีรถผ่านไปผ่านมา ไม่มีดมากครับ ผมวิ่งออกไปแล้ว
ค่อยขึ้นรถแถวนั้นได้อยู่ครับ”

“งั้นก็ให้ผมไปส่งคุณที่หน้าปากซอย โอเคไหมครับ”

“ขอบคุณครับ ผมเกรงใจคุณเผด็จ ตัวผมมีแต่เหงื่อ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมได้แต่กลิ่นน้ำหอม คุณเจ็บสบู่
น้ำหอมมาด้วยหรือครับ”

“อะ...เอ่อ ใช่ครับ”

“หอมดีครับ”

“ขอบคุณครับ ผมคิดมาอีกเดียวเอง ไม่คิดว่าจะได้กลิ่น แฮ่ ๆ
ไม่รบกวนใช่ไหมครับ”

ผมยกมือเช็ดคอ ไม่คิดว่าจู่ ๆ จะถูกทักขึ้นมาตรง ๆ แบบนี้
ปกติผมฉีดน้ำหอมสปอร์ต กลิ่นมันจะจาง ๆ สดชื่น ๆ แต่เพราะ
ไม่อยากจะให้มันจูนผสมกับเหงื่อ เลยฉีดแค่ครั้งเดียวก่อนมาออก
กำลังกาย

บอสครับ บอสทำแบบนี้ผมประหม่านะครับ

“ไม่เลยครับ กำลังดี”

คุณเผด็จตอบ จู่ ๆ ผมก็รู้สึกเหมือนตัวเล็กลงไปในพริบตา

พอลองสูดหายใจบ้าง กลิ่นคุณบอสช่าง ๆ ก็ดูจะสดชื่น
เหมือนกลิ่นสบู่อาบน้ำมากกว่า

เด็กมันดมผมก่อน ผมเลยดมกลับแค่นั้น ไม่ได้มีอะไรจริง ๆ

“เอ่อ คุณเผด็จก็หอมครับ”

เฮีย นี่มันใช้สถานการณ์ของผู้ชายเขาคุยกันหรือเปล่าวะ

แต่ไม่สิ นี่เขาเรียกว่าสถานการณ์ประจบประแจงเจ้านาย
ต่างหาก

ดีทุกอย่างครับ ว๊ิงก็สวย ตัวก็หอม สูดยอไปเลยครับ

ผมคิดว่าตัวเองรูกประจบได้แล้ว ไม่คิดว่าบอสจะมาไม่
เหมือนกัน

สรุปแล้วเจ้านายคนนี้ใจดี หยอกเล่นได้หรือเปล่าวะ

หรือจริงๆ แล้วผมทำไม่ได้ ได้แต่ให้เจ้านายหยอก
เอ๊ะ งงไฉน

ไม่คิดว่าบอสจะหันมา แว่ตามีความแปลกใจที่เห็นผมกล่าว
อย่างนั้น ทว่าเหมือนจะได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอจางๆ

“บ้านคุณเจนจบไกลหรือเปล่า”

“หือ ไม่ ไม่นะครับ ใกล้ๆ เอง”

วิ่งไปสักพักก็ย้อนกลับไปจุดเดิม ผมค่อยๆ หยุด ในขณะที่
บอสยืดตัวขึ้น เห็นช่วงต้นแขนกับมัดกล้ามเนื้อให้ความรู้สึกน่าอัศจรรย์
อย่างแปลกๆ อีกฝ่ายแก้มแดง มีหยดน้ำเกาะตามไรผม

“นั่นเดียวผมไปส่งครับ”

ตอนที่ 3

ประจวบครับ ไม่ใช่ให้จับ

“ส่งบ้านเลยเหวอครับ ไอ้ย เกรงใจ ส่งผมหน้าซอยตรงนี้ก็พอครับ”

“อย่าปฏิเสธเลยครับ เดี่ยวผมไปส่ง”

สุดท้าย ดูเหมือนเราจะไม่ควรปฏิเสธ “งั้นขอบคุณนะครับ”

ผมไหว้ขอบคุณตามมารยาท อีกฝ่ายยกมือรับแล้วบอก

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องไหว้หรอก”

พอทำท่าทางอย่างนั้น หน้าบอสใหญ่ของผมก็ลอยมาโดยทันที คุณพระ! พอกับลูกพิมพ์เดียวกันได้ขนาดนี้

หลังจากวิ่งเสร็จ ผมยืนวอร์มนิ่งๆ อยู่กับบอสแถวๆ นั้นจนตัวแห้ง เราเดินไปที่ลานจอดรถ เห็นรถสปอร์ตสีขาวจี๊วะคันหนึ่ง แหม สองที่นั่งชะด้วย วันนี้เป็นบุญกันไฉ่เจน ไม่ต้องไหนสองแถวหรือนั่งแกร็บให้เมื่อยตูด

ผมไม่รู้จะคุยอะไร ปกติก็คุยไม่เก่ง ไม่อย่างนั้นถ้ายังพูดมันจะยิ่งดูเหมือนฝัน เหมือนพยายามเกินไปไหมเนี่ย

~ ด้วยความที่ผมไม่ได้ประจวบเขากลับ ~

คุณเผด็จเองก็ไม่ได้กล่าวอะไร หลังจากรถออกตัว ด้านในจึง
เจียบฉี ได้ยินแต่เสียงแอร์ ก่อนคุณบอสของผมจะเอื้อมไปเปิดเพลง
“เดี๋ยวพอออกนอกซอยไป เอ่อ ให้กลับรถไปฝั่งนู้นนะครับ
แล้วตรงไปเรื่อย ๆ เลย”

“ได้ครับ”

เกร็งจัง

ไม่ใช่รถพ่อรอดแม่เรา มันเกร็งแบบนี้เอง

รอบหน้าให้นั่งรถคันเดียวกับเจ้านายนี้ไม่เอาแล้วนะ ยอม
ไหนรถสองแถวก็ได้ครับ

“บ้านคุณเจนอยู่ใกล้เหมือนกันนะครับ”

คุณบอสว่าหลังจากฟังผมบอกเส้นทางด้วยเสียงสูงนิด ๆ
อย่างไม่รู้ตัวเพราะความประหม่า

ตอนนี้นาย ‘เจนจบ’ เหลือแค่ ‘เจน’ ชะแล้ว

“ใช่ครับ”

“งั้นทีหลังอย่ามาสายนะครับ”

“เอ๊ะ”

“ล้อเล่นครับ คุณเจนมาสายหรือเปล่าครับ” อีกฝ่ายบอก
ล้อเล่นตาไม่กะพริบ ผมจึงกะพริบตาปริบ ๆ กลับ

“เอ่อ ก็มีบ้างครับ แต่ไม่สายหรอกครับถ้าไม่มีอะไรเหนือ
ความคาดหมาย”

เมื่อที่เจ้านายเล่นมุกใช้ใหม่ครับ

ถ้าไม่ใช่เจ้านาย ผมด่าแล้วนะครับ

ก็นึกว่าไปเช็กเวลาเข้างานลูกน้องมา มาทักเอาแบบนี้ ผมยัง
ชื้อ ๆ อยู่ โทกหกไม่เป็น มนุษย์สัมพันธ์ไม่เก่ง สถานการณ์มันจะ
ระอึกกระอวนเอาแน่ครับบอส!

“ตรงนี้ พอถึงสี่แยกเลี้ยวซ้ายเลยครับบอส”

เรียกเป็นหนัง เจมส์ บอนด์ เลยกู

รถติดเล็กน้อย แต่พอพ้นช่วงสี่แยกมา ทางก็โล่ง ไม่นานก็ถึง
ชอยบ้านผม ด้านในมีคอนโดฯอยู่

“อยู่คอนโดฯเหรอครับ”

“ใช่ครับ”

“น่าอยู่ดีครับ”

“แถวนี้ค่อนข้างสงบดีครับ ถึงจะมีคอนโดฯ แต่มันเป็นชอย
ตัน เลยไม่วุ่นวาย”

ผมอธิบาย เห็นอีกฝ่ายทำท่าทางสนใจเล็กน้อย คุณเผด็จตอบ
ในลำคอ

“คุณเจนอยู่คนเดียวเหรอครับ หรืออยู่กับแฟน”

“อ้อ อยู่คนเดียวครับ ไม่มีแฟน” ผมรีบโบกมือบอกปิด
จู่ๆ บอสคนนี้ก็ดันสนใจความเป็นมา ถามด้วยเสียงอ่อนลง ไม่ให้
ความรู้สึกว่าสอดรู้ แต่เป็นตรงข้ามมากกว่า

“คุณเจนจบไฮสคูลเหรอครับ” คุณเผด็จถามเหมือนไม่ค่อยเชื่อ
คิ้วเข้มข้างหนึ่งเลิกขึ้น

“ผมนี้ไฮสคูลนิทานานแล้วครับ” ผมแก้มองพูดติดตลก บอส
ตอนนี้ค่อนข้างต่างกับตอนที่เจอกันครั้งแรกมากอยู่ ผมเลยเริ่มกล้า
เล่นด้วย

พอไปออกกำลังกายด้วยกัน คุยกันเข้า ยิ่งรู้สึกถูกคอ อย่าง
น้อยดีกว่าครั้งแรกที่พบหน้ากันลิบลับ

“คุณเจนไม่ค่อยเหมือนคนไฮสคูลเลยครับ”

“ใช่ไหมครับ เวลาไปไหนก็มีแต่คนถามผมเรื่องนี้ ชอบบอกว่า
ผมแอบมีแฟนแต่ไม่บอก ผมก็ไม่ได้เจ้าชู้อะไรเลยนะ”

เจ้านายข้างๆ หัวเราะหึๆ ผมเลยพลอยหัวเราะเสริม เอาวะ
บรรยากาศครื้นเครงขึ้นเรื่อย ๆ

ตอนนี้วิชาเลี้ยวแข่งเริ่มอัปเลเวลแล้วเว้ยเฮ้ย!

บอสดูว่าไง ผมว่าฉัน มีแผนก็ได้ ถ้าบอสอยากจะได้ให้ถูก ผม
มีให้ก็ได้ครับ!

“ขอบคุณที่มาส่งนะครับ”

“ไม่เป็นไรครับ”

ผมคิดอยู่ในใจอย่างว่าวุ่น แต่ภายนอกกลับแสดงออก
อีกอย่างเพราะกำลังเก็บอาการ

จริง ๆ แล้วถ้าเป็นผมคนก่อนจะไม่มีวันพูดอะไรแบบนี้

มันเร็วเกินไป

มันประจบเกินไป!

“เอ่อ ช่วงเย็นๆ พรุ่งนี้ บอสมาวางด้วยกับผมไหมครับ”

ผมไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังกลั่นคายใจอย่างมากตอนที่พูดประโยค
นี้ สายตาลุ้นร่อว่าอีกฝ่ายจะตอบยังไง แต่ภายนอกก็ยังคงเล่นคงวา
ของความสุภาพอ่อนน้อม

“ได้สิครับ”

คุณเผด็จพยับหน้าเล็กน้อย แวดตากระจ่าง ไม่ได้มีวีแววว่า
ไม่พอใจ ผมจึงค่อยโล่งอก

“คุณเจนนีเบอร์ผมหรือยังครับ”

“ยังไม่มีเบอร์ส่วนตัวครับ” ผมตอบไปชื่อ ๆ พอเห็นบอสปราย
ดา พยักคางนิดนึง ผมจึงเกิดแล้วรีบหยิบโทรศัพท์ออกมาเตรียมกด
เบอร์ “อะ...อ้อ”

“08-xxx-xxx-xx”

“อ่า เรียบร้อยแล้วครับ”

“ครับ”

“ฉันผมไปก่อนนะครับ กลับบ้านดี ๆ นะครับคุณเผด็จ”

บอสพยักหน้าเป็นการตอบรับ ถ้าแก่ว่าผม ผมคงโดนข่มจนไม่เหลือแล้ว ยังดีนะเด็กกว่า ไม่สิ ทำไมตอนนี้ผมมาคิดเรื่องอะไรแบบนี้วะ

พอผมลงจากรถ อีกฝ่ายจึงขับออกไป ผมยืนอยู่หน้าคอนโดฯ อย่างงง ๆ เหมือนฝันไปอยู่ เมื่อก็ผมเจอบอสจริง ๆ ไซ้ใหม่ ใ้ที่วัง ๆ ด้วยกันมาตั้งหลายชั่วโมงกับนั่งรถมาถึงบ้าน ดูเหมือนจะเป็นฝันไปอย่างนั้น

จู่ ๆ การเลียแข้งเลียขาบอสของผมก็ฟลุคขึ้นมา ได้แจ้งเกิดเพราะไปวังที่สวนสาธารณะแท้ ๆ

เยส ๆ ๆ ๆ

ก่อนหน้านี้พยายามตั้งนาน เหมือนพยายามไปเสียเปล่า ไม่มีความคิดบนหน้าสักอย่าง แถมยังทำดูเหมือนจะกลายเป็นดันทุรังไป ตอนนี้เริ่มเห็นผลทีละขั้นแล้วโว้ย

มาถามเรื่องฟังเรื่องแฟนพี่ ไม่รู้จักดูอายุเลยว่าห่างกันเท่าไร ใ้หนูเอ๊ย

ผมเลียปาก กัดเม้มเบอร์เจ้านายคนใหม่ลงไปบนเครื่องตัวใหญ่ ๆ

‘น้องเด็ด’

ตอนเข้าเจเนจบไปทำงานด้วยอารมณ์เบิกบาน

ใช่ครับ จะไม่เบิกบานได้อย่างไร ก็เมื่อวานการเลียบอสดันเป็นไปได้สวย

คนเราพอความสัมพันธ์กับคนรอบข้างดี อารมณ์มันจะดี

ก็ไม่แปลก

หึๆ ฮ่าๆ

ผมไม่ได้กำลังหัวเราะชั่วร้ายอยู่หน้าตุ๊กตน้ำร้อน ไม่ได้กำลังคิดชั่วๆ หรือคิดเรื่องเงินเรื่องตำแหน่ง ไม่ ผมโกหก ใช่ จริงๆ แล้วผมกำลังคิดลึกซึ้งอย่างมากเสียแหละ

“ตาลอยเชียวนะมึง” พี่เจดเดินเข้ามา เห็นผมยืนดมกาแฟไม่ดื่มสักที แถมทำหน้าทำตาแปลกๆ

“เมื่อคืนหนักไปหน่อยพี่” ผมตอบ ทำเป็นเก๋ยีนนิ่งๆ

“อะไรหนัก”

“นอนเยอะ”

“อูย”

พี่เจดเดินออกไป ไม่สนใจผมอีก ผมชงกาแฟอีกแก้ว ไม่ใส่น้ำตาล ก่อนจะเดินนำเข้าไปในห้องที่กำลังนั่งอยู่ในห้อง

ต้องบอกว่ามาวันนี้ น้องเต๋ตของผมกลายเป็นคุณเผด็จไปเรียบร้อย หน้าตาตุตัน หนวดเคราคมเข้ม อายุแค่นี้มายืนด้วยกัน กลับกลายเป็นผมดูอ่อนกว่าวัยไปซะอย่างนั้น ไม่สามารถบอกได้เลยว่าเป็นคนคนเดียวกันกับเมื่อวานที่ไปส่งผมถึงคอนโดฯ

เห็นแล้วก็ไม่กล้าทัก ผมเลยทำตัวปกติ ไม่พูดถึงเรื่องนอกเวลางาน เพราะว่ามันมีกลิ่นตุๆ พุดไปเดี๋ยวลายเป็นเราช่วยเหลือตัวเองอยู่เงียบๆ ดึกว่า ไรต์ตอนเลิกงาน ใครจะอะไรยังไงก็ค่อยว่ากันอีกที

อีกอย่างนะครับ ถ้าเราเลียบอสอบนอกหน้าในที่ทำงาน ผลดีจะกลายเป็นผลเสียซะมากกว่า เพราะเชื่อว่าทุกคนจะเป็นคนดี เข้าอกเข้าใจกันเสียทีไหน

ใครได้น้ำมันก็ต้องมีคนหมั่นไส้เป็นธรรมดา ผมรู้ ผมเรียนมา ผมเคยเห็น ฉะนั้นเจเนจบนี้นี้ก็จะไม่เสีย

เลียบบอส เราต้องเลียบตอนที่มียโอกาสอยู่กันสองต่อสอง หรือ
ทำให้แนบเนียนเป็นไปอย่างธรรมชาติ แต่ไม่เด่นจนเกินไป

ใช่ไหมครับบอส

เก่งจริง ๆ ภู แล้วทำไมการงานยังได้แค่นี้ล่ะวะ

มองบอสนั่งอยู่ที่โต๊ะ สายตาคมกริบอยู่หน้าจอโน้ตบุ๊ก เวลา
นี้บอสคงตอบไม่ได้เพราะผมพูดในใจ ใครจะไปได้ยิน

พอผมวางแก้วกาแฟลง เห็นว่าไม่มีอะไรก็กำลังจะเดินออก
มา ขณะนั้นเองเสียงเก้าอี้ก็ดังเอี๊ยดขึ้นเบา ๆ เสียงแก้วกาแฟกระทบ
กับโต๊ะ

“คุณเจนครับ”

“ครับ?”

ผมหันกลับไปเมื่อได้ยินเสียงบอสเรียกตัวเอง อีกฝ่ายเหลือบ
ตาขึ้นมาเล็กน้อย

“เย็นนี้คุณเจนไปออกกำลังกายไหม”

“อ้อ ไปสิครับ ผมว่าจะทักคุณเผด็จอยู่ แต่ไวใกล้ ๆ เลิกงาน
นะครับ”

เสียงผมค่อนข้างสูงกว่าปกติ สูงกว่านิด ๆ น้ำเสียงนี้ค่อนข้าง
สุภาพ ดูเป็นกันเอง แต่ก็แตกต่างเวลาใช้พูดกับพ่อกับแม่อยู่ เป็น
น้ำเสียงแห่งการสร้างภาพลักษณ์!

“ตอนเลิกงานนั่งรถไปกับผมก็ได้ครับคุณเจน”

“จะดีเหรอครับ”

“ดีสิครับ ทำไมจะไม่ดี ยิ่งไงก็ไปด้วยกัน”

“ผมก็แหม เกรงใจจังครับ”

“อย่าเกรงใจเลยครับ ไม่เป็นไร”

“ขอบคุณนะครับ”

คุณเผด็จพยักหน้า ไม่ได้กล่าวอะไรต่อ ผมจึงขอตัวออกมา
ทำงานต่อ

นี่แหละเป็นการสร้างใจเย็นรอโอกาส
แผนการลูล่วง!

**หลังจากเลิกงาน ผมลุกขึ้นเก็บของทันที มีแค่กระเป๋า
สะพายข้าง ผมเตรียมตัวออกไป แต่ก่อนออกผมเดินเฉียดพีเจ็ด
เข้าไปหาบอสก่อน**

“รถผมจอดอยู่ด้านในครับ”

“โอเคครับ”

ผมเดินตามบอสด้วย ๆ จริง ๆ แล้วพวกเราเป็นหนุ่มไฟแรงทั้งคู่
เวลาทำอะไรจึงรวดเร็วปั๊บ ไม่เหมือนสาว ๆ ในออฟฟิศที่กว่าจะ
ออกได้ต้องมานั่งขับหน้าเต็มปาก เลยไม่ค่อยมีใครสังเกตพวกเรา

รอบนี้เกร็งน้อยลงหน่อย แต่ก็ยังเกร็งอยู่ดี เพราะไม่ใช่รถผม
ผมเลยเกร็งเนียแหละ แถมเลือกเป็นรถเจ้านายอีก

ต้องทำให้ชิน

คิดจะเลียก็ต้องเลียให้สุด ค่อยเป็นค่อยไป แต่ต้องไม่ย่อท้อ!

การเริ่มเลียของผมค่อนข้างแปลก พอจับจุดได้ ทุกๆ อย่าง
ก็ค่อยๆ เข้าสู่ทางของมัน ต่างจากช่วงแรกๆ ที่ผมไม่รู้จะเข้าไปหา
บอสยังไง

ผมชวนบอสคุย เริ่มจากการแต่งตัวก่อนเลย

“คุณเผด็จมีชุดมาเปลี่ยนหรือเปล่าครับ”

“มีครับ”

“โอเคครับ ผมก็เอามาเหมือนกัน ดินะที่นี่มีทั้งตู้เก็บของ
มีทั้งห้องอาบน้ำ”

“คุณเจนมาวิ่งได้นานหรือยังครับ”

“ก็นานแล้วนะครับ หลายปีแล้ว น่าจะตั้งแต่มหา'ลัยเลยมั้งครับ”

“อ้อ”

“พูดแล้ว ย้อนไปก็นานนะครับ โอ้หลายปี ดูแก่เลย ฮ่าๆ”

“คุณเจนดูไม่แก่เลยครับ” คุณเผด็จตอบ น้ำเสียงไม่รู้ว่าพูดเล่นหรือพูดจริง ทำเอาผมได้แต่กะพริบตาปริบๆ รีบตอบกลับไปก่อน

“อย่างนี้แหละครับหนุ่มใสด”

เอ๊ะ มาทางนี้ดีหรือเปล่าวะ

ผมชวนบอสคุยใหม่ เห็นบรรยากาศมันวอลๆ แปลกๆ เลยเปลี่ยนเรื่อง

“แล้วคุณเผด็จออกกำลังกายประจำไหมครับ”

“ก่อนหน้านี้ออกกอล์ฟเทนนิสครับ แต่ช่วงหลังๆ อยากมาวิ่งรับลมข้างนอกบ้าง”

“วิ่งข้างนอกก็ดีไปอีกแบบนะครับ ออกซิเจนจากต้นไม้อะไรพวกนั้นทำให้สดชื่นดี”

“ใช่ครับ” คุณเผด็จว่า ตอนนี้น้ำเสียงผ่อนคลายลง ไม่เหมือนตอนอยู่ในที่ทำงาน แต่ก็ยังมีไวดุดันๆ อยู่ เป็นเพราะชุดสูทที่สวมอยู่แน่นนอน ต้องรีบเปลี่ยนนะครับ “คุณเจนหน้าเด็กมากเลยนะครับ”

ผมเลิกคิ้ว ชะงักไปนิดนึง ตอนนี้ควรตอบยังงี้ดีวะ

“ผมเขินนะครับ แฮม ตอนนี้ผมสามสิบกว่าแล้วนะครับ ไม่เด็กแล้ว”

“จริงเหวอครับ” บอสเลิกคิ้วเล็กน้อย ดูแปลกใจ “ห่างกับผมเกือบหกเจ็ดปีได้”

“น่าจะประมาณนั้นแหละครับ” ผมแก้งทำเป็นเอะใจบ้าง

พอมานั่งคำนวณดู “อ้อหือ คุณเผด็จกำลังโตเลยนะครับ เอ้ย เอ่อ ผมหมายถึงน้อยกว่าจนผมแปลกใจเลย”

กูพูดอะไรออกไปเนี่ย

กำลังโตเลยนะครับ!?

พูดไปได้ยังงี้!

ผมนั่งนึกตามท่ามกลางแอร์เย็นๆ ในใจกำลังโวยวายถึงความโง่ของตัวเอง ไม่เอาสิ ไม่ตื่นเต้น คนเราจะทำอะไรก็ต้องทำเหมือนบริสุทธิ์ใจ อ่าลนลาน!

แต่ว่าทำไมเราต้องมาพูดเรื่องอายุกันด้วยครับ

คิดแล้วมันก็โง่โห กูเริ่มจะเป็นอาเป็นลุงได้แล้วเหอเนี่ย!

ใจเจนจบเจ็บๆ ช้ำๆ จืดๆ ขึ้นมาอย่างกะทันหัน

ผมสอหดหายใจ ก่อนจะปล่อยลมออกอย่างปลงๆ อุตส่าห์ไม่คิดเรื่องอายุ พอมาย้ายปั๊บ ใจมันก็ร้าวรานอย่างช่วยไม่ได้

คืนะที่เจ้านายที่เคารพรักไม่ได้ติดใจอะไร เพียงยิ้มเล็กน้อยที่มุมปาก เป็นรอยยิ้มเหี้ยมๆ ไม่สิ อาจจะดูเหี้ยมก็เพราะมีหนวดที่เหลือดูดีมากครับผม

ไม่นานก็ถึงสวนที่เราจะไปวิ่งกัน พอหาที่จอดได้ ผมกับบอสก็หยิบกระเป๋ามาเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องอาบน้ำ ที่นี้ดีหน่อยที่มีที่เก็บของด้วย แต่วันนี้ผมมารถคันเดียวกับเจ้านาย พอเปลี่ยนชุดเสร็จ เราเลยเดินไปเก็บกระเป๋าทิ้งก่อนจะเตรียมตัววิ่งกัน

ผมไม่มีอะไรเลยนอกจากกระเป๋าทิดเอย มีโทรศัพท์ที่ไว้จับระยะทางที่วิ่ง ส่วนคุณเผด็จติดกระเป๋าสีโทรศัพท์ไว้ที่แขนเหมือนวันแรกที่ผมบังเอิญเจอ

ชุดกีฬาคณเผด็จเป็นสีดำ ในขณะที่ผมเป็นเสื้อบอล กางเกงบอลสีแดงแปร์ตี ผมยืนขาอยู่สักพัก พอวอร์มได้ที่เลยค่อยๆ เดิน

ก่อน คุณเผด็จเองก็วิ่งเหยาะๆ ช่างๆ ผมเป็นก้าวสั้นๆ ผมเลยเดินตามทันอยู่

ปกติถ้าผมวิ่ง ผมจะใส่หูฟังด้วย แต่วันนี้ไม่ได้ใส่ เพราะการที่เราอยู่กับคนอื่น เราก็ต้องให้เกียรติเขา อีกอย่างเพื่อการประจบประแจงที่มีประสิทธิภาพด้วยครับ จะมาฟังพงฟังเพลงอะไรกัน คนเขาอยู่ด้วยก็ต้องเดินคุยกันบ้าง

พวกเราวิ่งคู่ไปด้วยกัน เวลานี้ช่วงเย็น คนค่อนข้างเยอะ มีทั้งมาออกกำลังกาย และก็มาเดินเล่นกับครอบครัว ไม่ก็ถ่ายรูป สารพัดสิ่ง แต่อย่างน้อยที่นี้ก็ดี สะอาด พอได้สูดหายใจในที่ที่มีต้นไม้ล้อมแบบนี้ทำให้รู้สึกดีขึ้นเยอะ

“อากาศดีจริง ๆ ครับ” ผมเอ่ยเบา ๆ รู้สึกสดชื่นอย่างบอกไม่ถูก

“จริงครับ”

“ปกติคุณเผด็จวิ่งที่รอบครับเนี่ย”

“สามสี่รอบครับ”

“อ้อ” ผมร้อง ปกติผมวิ่งแค่สองรอบ จริง ๆ รอบเดียวก็เหนื่อยแล้ว “สุดยอดครับ”

การวิ่งรับการอวยของผมเป็นไปได้ดี เพราะหลังๆ เริ่มเป็นธรรมชาติมากกว่าเดิม จู้ๆ มีเรื่องให้คลิกกัน สุดท้ายเลยไม่ต้องฝืนใจอะไรสักเท่าไร นอกจากว่าบอสจะมีสนิยมที่ผมไม่ชอบอย่างเช่นให้ไปตีกอล์ฟ คุยให้ตายผมก็รู้สึกฝืน

“แล้วคุณเจนจบได้ที่รอบครับ” บอสหันมาถามผม อีกฝ่ายเริ่มมีเหงื่อ แต่พอกลิ้นเหงื่อจางๆ ผสมกับกลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ทำให้มันดูสดชื่นแปลกๆ นี่ผมไม่ได้ตั้งใจนะครับ บ้าบอ

ผมไม่ได้เป็นผู้ชายที่ไฟกัสนลิ้นตัวผู้ชาย แต่มันล่อยเข้าจมูก

มาเอง!

เข้าใจป!

ผมไม่ค่อยได้เข้าฟิตเนส เพราะไม่มีเวลาบวกไม่มีดังก์ แต่เมื่อ
ดูข้างๆ ตัวบอส รูปร่างรวมไปถึงกล้ามเนื้อ ผมจึงรู้สึกว่าจะจริง ๆ แล้ว
ผมน่าจะลองเข้าฟิตเนสดูบ้าง

“ผมวิ่งรอบสองรอบเองครับ ที่เหลือก็เริ่มเดินเล่นแล้ว เหนื่อย
คุณเผด็จเก่งจริง ๆ ครับ วิ่งได้ขนาดนั้น”

“พอดิฉันชินครับ ร่างกายมันไหวก็เลยไปต่อเรื่อย ๆ”

“แล้ววันนี้บอสจะวิ่งกี่รอบดีครับ”

“อาจจะสองรอบก็ได้ครับ”

“วิ่งสี่รอบก็ได้ล่ะครับ ผมไหว ๆ” ผมทำเป็นกระฉับกระเฉง
ทำเป็นมีเรี่ยวแรง โดยเฉพาะน้ำเสียงที่ค่อนข้างว่าเร็ง

ไม่ต้องมาอ่อนให้พี่ไ่อน้อง!

“งั้นลองไปเรื่อย ๆ ดูก่อนก็ได้ครับ” คุณเผด็จว่า

ช่วงนี้ผมจะยังไม่พูดถึงเรื่องงานหรือเรื่องอะไรทั้งนั้นนอกจาก
กิจกรรมที่จะทำให้ผมคลิกกับบอสได้ เป็นเพราะว่านอกเวลางานใน
ก็คุยเรื่องพวกนี้ไปก่อน!

“โอเคครับผม”

“ถ้าคุณเจนไม่ไหวบอกผมได้ครับ”

น้ำเสียงอีกฝ่ายค่อนข้างนิ่ง คุยมาขนาดนี้ก็ยังคงมีรังสีฆ่าฟัน
ที่ผมไม่สามารถปล่อยตัวได้ขนาดนั้น ต้องบอกว่ายังไงก็ต้องเกรงใจ
ครับ เพราะเป็นเจ้านาย

บทสนทนาเป็นไปอย่างเกรงอกเกรงใจ แต่ถึงอย่างนั้นการ
ตัดสินใจเด็ดขาดก็ยังคงเอนเอียงไปทางเจ้านายที่เคารพรัก

“วิ่งได้ครับผม ไม่มีปัญหาครับ” ผมตอบ

ระหว่างที่วิ่งไปหนึ่งรอบ ต่อมาก็มีสาววิ่งผ่าน กลิ่นน้ำหอม
ลอยมาทางด้านซ้าย ผมแอบสูดหายใจเบา ๆ ระหว่างนั้นถึงเห็นว่า
สาวที่วิ่งมานานมาและกำลังจะเลยไปนั้นค่อนข้างน่ารัก

สาวผิวแทน สะโพกกับก้นแดงมาก

แม่เจ้าไว้ย! ทำไมเด็กสมัยนี้ถึงได้ดี

สาว ๆ ที่มาวิ่งทุกเช้าทุกขนาด ตั้งแต่เล็กไปจนถึงใหญ่ น้อยไป
จนถึงมาก อาหารตาก็มีไม่น้อยเหมือนกัน

สายตาผมคงใจแข็งไปหน่อย คุยกับคุณเผด็จอยู่ แต่พอเห็น
สาว ลูกตาก็หันเหล่ไปจนแทบจะไม่มองกลับ

ผมสูดหายใจลึก ๆ แล้วถอนหายใจดังเฮ้ออย่างพ่นคล้าย
รู้สึกว่าการนี้ช่างสดใส ต่อให้ออฟฟิศห่วยแตก แต่ก็มีเรื่องให้น่า
เบิกบานใจ

ระหว่างที่วิ่งอยู่ ด้านหน้ากลับมีเด็กปั่นจักรยานอยู่แล้วหยุด
ลงกะทันหัน ผมกำลังเหม่อ ๆ ไม่ได้มองทาง เท้าเลยพันกันเพราะ
พยายามหลบเพื่อจะไม่ให้เหยียบเด็ก แต่ตอนนั้นเองตะคริวก็ดันมา
กินได้จังหวะ นิ้วเท้าข้างขวาผมหดเกร็งจนเจ็บ

“คุณเจนระวังครับ!”

ไม่ทันแล้ว!

“เหวอ”

คุณเผด็จโอบไหล่ผมก่อนจะดึงเข้ามาหาตัวเองเพื่อหลบทาง
ตรงหน้า

ผมเกือบล้มลงไปทับเด็ก ดีที่อีกฝ่ายพุงตัน ก่อนจะดึงผม
ขึ้นมาแล้วปิดเบา ๆ บนเสื่อให้

“เป็นอะไรไหมครับ”

เนื่องจากวิ่งมาตลอดทาง ผมจึงหอบเบา ๆ รู้สึกว่าตัวเองเดิน

กะเผลก ๆ เผลอยกมือวางบนไหล่คุณเผด็จเพื่อยึดเป็นหลัก เพราะ
เท้าขวาดันเป็นตะคริวไปแล้ว รู้สึกว่ายืนขึ้นไม่ได้

“เท้าผม เท้าผมเจ็บมากเลยครับ” ผมบอก

พ่อแม่เด็กเข้ามาขอโทษ ผมเองก็ขอโทษกลับเช่นกันตาม
มารยาท สุดท้ายก็ไม่มีอะไร เพียงแต่ผมดันตะคริวแตกก็แค่นั้น!

โอ้ยยย

ด้านข้างมีม้านั่งอยู่ คุณเผด็จเลยพาผมไปนั่งพัก

“อย่างนี้คงวิ่งไม่ไหวแล้วใช่ไหมครับ” คุณเผด็จยื่นขยับเหมือน
กำลังอบอุ่นร่างกาย เพราะเพิ่งหยุดวิ่งมาหมาด ๆ

ผมถอดรองเท้าออกแล้วปล่อยขาพักไว้ ไม่รู้ว่าเพราะสาว
หรือเพราะเด็ก หรือเพราะตะคริว เขาเป็นว่าผมจะไม่โทษตัวเอง
ละกัน!

“ขอโทษด้วยนะครับ ผมพามาเสียเวลาเลย” ผมบอกอย่าง
เกรงใจ เริ่มรู้สึกว่าตัวเองพาเขามาลำบาก แล้วจะเสียรอยดใหม่เนี่ย
แข็ง ๆ ๆ

“อย่าคิดมากครับ นั่งพักก็ได้ มองทะเลสาบตรงนี้ก็สวยดี”

“อ้อ สวยจริง ๆ ด้วยครับ” ผมมองไปที่ทะเลสาบ กวาดสายตา
ไปข้างหน้า มองไปที่ไกล ๆ เห็นดวงอาทิตย์กระทบกับผิวน้ำ พอหัน
มาจึงเห็นว่าเจ้านายกำลังมองตัวเองอยู่ แสงสะท้อนเข้าดวงตาเป็น
ประกายไม่ต่างจากแสงระยิบระยับในทะเลสาบ

“คุณเจนจบ ชื่อเล่นก็เจนใช่ไหมครับ”

“อ่า ใช่ครับ”

“ชื่อน่ารักดีครับ”

เอ่อ...

ผมลืมเรื่องตะคริวที่แตกตื่นไปชั่วคราว รู้สึกเพียงว่าตอนนี้

บรรยากาศชักจะแปร่งๆ

“อะแหม่ เอ่อ รู้สึกว่าจะดีขึ้นแล้วนะครับ” ผมว่า รีบใส่รองเท้าแล้วค่อยๆ ลองลุกขึ้นเดินดู

“งั้นไปอาบน้ำกันดีไหมครับ จะได้เปลี่ยนชุด” คุณเผด็จบอกผมรีบตอบรับทันที ไปครับไป เลิกดูทะเลสาบแล้วกลับบ้านกันดีกว่าครับ!

“ดีเลยครับ ไปกันดีกว่าครับ”

ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่ทำงานมันจะคนละฟीलกันเลยทีเดียวจู่ๆ เวลานี้เจ้านายกลับมีท่าทีสนใจผมอย่างน่าประหลาด หรือว่าเพราะผมประจบเก่ง ผมเลยเริ่มเก่งแล้วถูกมะ?

ไม่น่าเชื่อจริงๆ

จริง ๆ แล้วผมว่ามันต้องยากกว่านี้สิ

หรือเพราะผมมาถูกทาง มันก็เลยดูสั้นๆ แปลกๆ

“เรียกผม เล็ก ก็ได้ครับ”

เสียงห่มๆ ดังขึ้น ผมชะงักไปหลังจากเหม่อๆ เพราะจู่ๆ คุณเผด็จก็เอ่ยขึ้นมา

“อะไรนะครับ!”

“นั่นชื่อเล่นผมครับ”

“ชื่อน่ารักมากเลยครับ”

พอพูดจบผมก็รู้สึกไม่ถูกต้อง ชะงักไปเล็กน้อยอีกรอบ แต่ว่าก่อนหน้านี้เห็นคุณเผด็จชมมา ผมก็เลยชมกลับ ติดเป็นนิสัยชั่วเกรงใจก็เหมือนตอนคุณดมผม ผมก็เลยดมคุณกลับแค่นั้นแหละ!

อีกฝ่ายหัวเราะในลำคอเบาๆ น้ำเสียงไม่บอกอารมณ์ ตลกหน้าตายแบบที่ไม่รู้ว่าลูกน้องอย่างผมควรขำหรือไม่ขำดี

“คนแรกเลยนะครับที่บอกว่าผมน่ารัก”

ตอนที่ 4

น้องโหนกก็ไม่สู่น้องเด็ก

‘คุณเล็ก’ มองผม แวตาคมกล้ำมาก แวตามีความนัย
แวตาของเจ้าคนนายคน ลูกจ้างอย่างผมเดาไม่ค่อยออก แต่ผมก็ต้องพยายามอย่างมากที่สุดที่จะเข้าใจและสังเกตเกี่ยวกับคนคนนี้ให้ได้มากที่สุด

แน่ละครับ เพราะผมกำลังเลี้ยคุณอยู่ยังงี้ละครับ
ไม่อย่างนั้นจะกล้าพูดอะไรที่แสนจะเสแสร้งแก้งทำอย่างนี้ออกมารึ

ผมพูดเล่นครับ ทำให้ดีที่สุด คิดบวกทำดี ไม่มีอะไรเสียหายครับผม!

“ไปกันดีกว่าครับ” ผมหัวเราะแห้งๆ เป็นการรับคำ
บทสนทนาเริ่มเลยเถิด ไม่ไกลแค่เพียงยามปกติที่นายเจนจบเคยพบเจอ ผมกะพริบตา หลีกเลียงแวตาของเจ้านายป้ายแดง แล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง รีบเดินเร็วขึ้นโดยไม่สนว่าท้ายดังๆ ไปครับ ไปอาบน้ำ เปลี่ยนชุด รีบกลับบ้านกันดีกว่า!

จาก ‘คุณเผด็จ’ เลื่อนขั้นเป็น ‘คุณเล็ก’ ต่อไปนี้ผมคงต้องไป
 เม้มชื่อเม้มเบอร์น้องได้ดีใหม่

“คุณเจนเดินไหวนะครับ”

“พอไหวครับ ไม่เจ็บมากแล้ว”

หลังจากไอ้เอ๋อยู่นาน ผมกับบอสจึงเดินกลับไปตามทาง เรา
 เดินไปที่รถเพื่อเอาของก่อนแล้วค่อยเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้อง
 อาบน้ำของทางสวน หลังจากจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว คุณเล็กของ
 ผมกลับไปใส่ชุดเดิม ส่วนผมก็ชุดเดิมเหมือนกัน ความจริงแล้วถ้า
 ไม่มีแผนจะประจบประแจง ผมอาจจะไม่อาบน้ำด้วยซ้ำ แต่กลับบ้าน
 เลยทั้งอย่างนั้นไม่ได้!

อย่างน้อยเราก็ต้องดูสะอาดสะอ้านให้บอสเห็น

“เดี๋ยวผมไปส่ง”

คุณเล็กกล่าวทันทีที่ผมออกมาจากห้องน้ำ ผมไม่กล้าปฏิเสธ
 เพราะจะดูเกรงใจจนน่าเกลียดเกินไป ในเมื่อเจ้านายต้องการอย่าง
 นั้น ผมก็จะไม่ขัดสักอะ อีกอย่างตอนนี้ทำผมก็ยังดี ๆ ช่วงนี้ก็อย
 ถ้าให้เดินไปอีกก็กลัวว่าตะคริวจะถามหาอีกตอนขึ้นรถสองแถว
 ลำบากตาย ยิ่งช่วงเย็น ๆ ค่ำ ๆ คนจะเยอะมาก

แค่คิดก็ประสาทจะแตก

“ขอบคุณครับ” ผมตอบ ยกมือไหว้ตามมารยาท อีกฝ่ายเห็น
 อย่างนั้นก็รีบยกมือรับ

“คุณเจนไม่ต้องไหว้ผมก็ได้ครับ” คุณเล็กว่า

จริง ๆ ผมก็ไม่ได้อยากไหว้หรอก แต่มันเคยชินเป็นนิสัย สงสัย
 เจ้านายของผมจะยังไม่ชิน

“พอดีผมชินครับ” ผมพูด หัวเราะเบา ๆ ประกอบ

“ผมไม่ค่อยชินนะสิครับ มีผู้ใหญ่มาไหว้”

ตอนนั้นผมได้แต่พูดโธ่ออกมาเบาๆ แล้วหัวเราะกลบเกลื่อน พอพวกเรานั่งอยู่บนรถเรียบร้อย คุณเล็กถามผมขณะที่กำลังเอี้ยวตัวมองไปด้านหลังเพื่อถอยรถ

“คุณเจนให้ผมไปส่งที่บ้านเลยไหมครับ หรือจะแวะทานข้าวก่อน?”

“เอ๋?” ผมกะพริบตา ไม่คิดว่าจู่ๆ อีกฝ่ายจะถามอย่างนี้ “อ้อ เอ่อ ส่งผมที่บ้านเลยดีกว่าครับ”

ผมตั้งใจจะมาประจบประแจง แต่ไม่ยอกรบกวนมากจนเกินไปนัก กลายเป็นว่าตัวเองจะเกรงใจแทน เขาเป็นว่าผมต้องนอบน้อมไว้ก่อน

อีกอย่างนี่แหละนิสัยจริงของผม ไร้ที่พยายามเสียอยู่นั่นคือเรื่องผินใจล้วนๆ

เรื่องจริงครับ เชื่อผมได้

“คุณเจนหัวหรือเปล่า ด้านหน้าก็มีห้างอยู่ เราแวะเข้าไปหาอะไรกินก่อนก็ได้ล่ะครับ ผมว่าจะเข้าพอดิ”

‘ผมว่าจะเข้าพอดิ’ ถ้าอย่างนั้นผมคงต้องเกรงอกเกรงใจละสิเนี่ย!

หัวสมองอันเตาคลานของผมพยายามรีบประมวลตามอย่างที่สุด สุดท้ายแล้วมีอยู่สองทางเลือก คือผมแสดงออกอย่างเกรงใจแล้วขอตัวกลับเอง ไม่รบกวนให้คุณเล็กไปส่ง เขาจะได้ไปเดินหาของกิน จะทำอะไรก็เรื่องของเขา หรือข้อสอง เจ้านายของผมดูท่าจะกำลังชวนผมทานข้าวเย็นหลังออกกำลังกาย และถ้าผมตอบรับ มันก็ยิ่งดูแน่นแฟ้นแปลกๆ

แปลกมากจริงๆ ด้วย เอ๊ะ! หรือว่าไม่แปลกกันนะ ในเมื่อบรรยากาศก็ดูเข้าที มีความเกรงใจกันอยู่ คู่กันถูกปาก รสนิยม

เข้าคู่กันขนาดนี้

“จ้ะ เอ่อ ผมไม่รบกวนคุณเผด็จ เอ่อ คุณเล็กดีกว่าครับ
ส่งผมตรงหน้าปากซอยก็ได้ แล้วเดี๋ยวผมกลับเองดีกว่า”

“เอาอย่างนั้นเหอะครับ”

คุณเล็กว่า เลิกคัณดิน ๆ เสียงทุ้มหน้อย ๆ ทำเอาผมหายใจ
ไม่ทั่วท้อง

“อย่างนี้ก็ได้ครับ” ผมรีบตอบกลับอย่างสบาย ๆ ไม่ได้มีท่า
กระตือรือร้นที่จะเกาะติดตามประจบเจ้านายอย่างออกนอกหน้าจน
เกินไป ผมรู้ลิมิต!

“ผมเห็นในนั้นร้านอาหารอร่อย ๆ เยอะ”

“เยอะจริงครับ คุณเล็กลองร้านชั้นบนแถว ๆ โรงหนัง อร่อย
เยอะเลย”

“คุณเจนมากับผมสิครับ”

นั่นแน่ะ

“ผมเกรงใจ แค่คุณเล็กไปส่งรอบก่อนก็เกรงใจมากแล้วครับ”

“น่าเสียดาย” อีกฝ่ายว่า พอขับรถออกจากสวนได้ ถนนใน
ซอยยังไม่ติดมาก แต่รอบ ๆ เริ่มมีรถลงอย่างรวดเร็ว กลิ่นสบู่
อาบน้ำจาง ๆ อยู่บนรถดีกว่ากลิ่นน้ำหอมก่อนหน้านี้เป็นเท่าตัว แต่
เพราะเริ่มล้าแล้ว ผมจึงอยากกลับบ้านมากกว่าด้วยส่วนหนึ่ง วันนี้
ยังไม่ได้ตั้งตัวเรื่องจะมากินข้าวนอกบ้าน ผมขอกลับไปตั้งหลักก่อน

“ไว้วันศุกร์ หลังออกกำลังกายเสร็จ ร้านไหนอร่อย ๆ คุณเจน
พาผมไปหน่อยสิครับ”

เป็นประโยคคำสั่งที่ขึ้นด้วยคำถาม แต่ยังไงผมว่าก็เป็น
คำสั่ง ถ้าปฏิเสธ ผมก็แฉะน้ำใจมากเลยนะสิ!

“ได้เลยครับ”

ผมถือว่านี่เป็นการเริ่มต้นที่ดี บอสคนก่อนนาน ๆ ที่ผมถึงจะได้ไปกินข้าวด้วย แต่เจ้านายคนนี้ก็กลับมีความคืบหน้าอย่างมากมากอย่างไม่น่าเชื่อ!

พอถึงคอนโดฯ ผมหยิบกระเป๋า ก่อนจะหันไปขอบคุณ เห็นคุณเล็กหันมา ท่าทางนิ่ง ๆ แต่ดูกริ้มกริบบอกไม่ถูก ไม่รู้เพราะแววตาหรือเพราะอะไร หรือว่าผมจะมีคะแนนเพิ่มแล้ว สรุปแล้วที่ผมเที่ยวไปเที่ยวมาขนาดนี้ พอยต์ความรักของบอสเพิ่มขึ้นบ้างแล้วใช่ไหมครับ!

“เอ่อ คุณเล็กกลับดี ๆ นะครับ ขอขอบคุณมากเลยครับ”

“คุณเจนก็เดินดี ๆ นะครับ ว่าแต่อยู่คนเดียวใช่ไหมครับ”

“เอ๊ะ ใช่ครับ ผมอยู่คนเดียว”

“อืม” คุณเล็กพยักหน้า “เหงาแย่เลยนะครับ”

ผมหัวเราะกลบเกลื่อนก่อนจะเกาหัวเบา ๆ อย่างประหม่า

“ไม่หอรอกครับ แฮะ ๆ”

ผมหันไปเปิดประตู แต่มันดังแก๊ก ๆ ประตูยังล็อกอยู่ ผมเลยหันไปมองหน้าบอสแบบเหวอ ๆ คุณเล็กเห็นอย่างนั้นจึงปลดล็อกประตูให้ผมจากทางฝั่งคนขับ

ความจริงแล้วผมเปิดล็อกเองข้าง ๆ ก็ได้ แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้หันไปมองหน้าอีกฝ่าย ผมว่าผมกำลังลนลานอยู่แบบคุณตัวเองไม่ได้ด้วย!

“ไปแล้วนะครับ สวัสดีครับ” ผมกล่าวเร็ว ๆ ก่อนจะรีบเดินขึ้นคอนโดฯ ไม่ได้หันกลับไปมองอีก

พอถึงห้องตัวเอง ผมล้มตัวนอนบนโซฟาทันที
ค่อยยังชั่วไว้อย

พูดถึงเรื่องเหงาไม่เหงา ผมเองก็บอกไม่ได้ ส่วนใหญ่แล้ว
เบื่อกว่า

เกี่ยวกับการที่ต้องตื่นไปทำงานแต่เช้าเนี่ย

ความฝันของผมคือการตื่นสายๆ ทำงานเวลาไหนก็ได้ มีเวลาว่างไปทำอย่างอื่น ไม่ใช่ต้องทนอยู่กับรถติดและบีทีเอสที่พังทุกวัน แต่ค่าโดยสารแพงบรรลี่ยสบนทางกับเงินเดือนที่ได้ ดูๆ แล้วแทบจะ
ไม่มีความหวังหลงเหลืออยู่ ทุกวันนี้ชีวิตยังต้องดันรน

พูดถึงเรื่องเหงาไม่เหงาอีกรอบ

ผมปิดๆ เลือ่เซ็ด ส่วนใหญ่แล้วผมต้องฝันในใจมาทำงานเช้า
หน่อย เพราะถ้ามาอีกเวลาเป็นช่วงที่ทุก ๆ คนออกจากบ้าน จะ
ทำให้รถยั้งติดมาก ยั้งเบียดเสียด แค่คิดผมก็ฝันในใจแล้ว

“เจน”

“ว่าไงพี่”

ผมกำลังกัถขนมบั้งที่ซื้อมาจากเซเว่นตอนเช้า พี่เจดเดินคุ่ม ๆ
เข้ามาในออฟฟิศ ทุก ๆ คนเริ่มทำงานของตัวเองหมดแล้ว วันนี้เป็น
อีกวันที่ผมต้องนังงานให้คุณเล็ก เจ้านายที่เคารพรัก ดีที่เจ้านายผม
โสด เลยไม่มีปัญหาเรื่องไปรับลูกเจ้านาย ไม่สิ ดีที่คุณเล็กโตแล้ว
ต่างหาก เพราะถ้ายังไม่โต สักห้าหกขวบ ผมคงโดนบอสนใหญ่ใช้
นอกเหนือจากงานในบริษัทให้ไปรับเจ้าเด็กนี้ที่โรงเรียนแน่ ๆ

คิดแล้วปวดหัวเลย

เด็กวัยนั้นเปรต ๆ ทั้งนั้น

“เย็นนี้ไปร้านเดิมไหม”

พี่เจดว่า พี่เจดเป็นรุ่นพี่ที่สมควรแก่การเรียกว่าลุงที่สุดใน
ออฟฟิศ ผมเลยมั่นใจว่าผมแค่เฟ้งพันวัยรุ่นมา ยังเรียกได้ว่าเป็นเด็ก
ไฟแรงอยู่ แต่ไม่ถึงกับเรียกลุงได้ สามสิบต้น ๆ มาเรียกลุงนี่มัน อืม

ไม่เหมาะสมเลยครับ

จริง ๆ ยังไม่มีใครเรียกผมว่าลุง ผมแค่ดันไปนึกถึงตอนที่คุณเล็กบอกอายุผมแล้วว่าห่างกันสักเจ็ดปีอะไรแบบนั้น ฟังแล้วมันอ่อนใจ

“หมูกระทะเหรอพี่”

“เออ”

“ได้ๆ ผมว่าง ไปร้านไหน ไม่เปลี่ยนร้านเหรอ”

“ร้านเดิมแหละง่ายดี เห็นมีโปรช่วงนี้”

“เค” หลังจากตอบไปผมดันนึกขึ้นมาได้พอดี “เฮ้ย ไม่ได้พี่”

“อะไรไม่ได้วะ”

“วันนี้ผมมีนัด ลืมๆ ๆ โทษทีๆ” ตอนแรกผมนึกว่าตัวเองตัวเปล่า ไม่มีพันธะ แต่ตอนนี้ไม่ใช่แล้วนะครับ เพราะผมมีแพลนจะเลียบบอสอยู่ “วันนี้ผมต้องไปวิ่ง เอาชุดมาแล้วด้วย”

“อ้าว เคๆ จั๊นไม่เป็นไร ไว้วันอื่น”

“ศุภรหน้าละกันพี่” ผมว่า สรุปล้วนนัดกับเพื่อนร่วมงานเป็นอันต้องตกไป เพราะวันนี้ผมมีนัดกับน้องเด็ด

เกือบลืมไปว่านัดกันไว้ ผมก็มัวแต่เหม่อทำนั่นทำนี่ ปกติตอนเย็นก็ไม่ได้ไปไหน ถ้าไปออกกำลังกายเฉยๆ ผมอาจจะไม่ไปวิ่งแล้วไปกินหมูกระทะด้วยได้ แต่ตอนนี้จะให้ผิดนัดเจ้านายมันก็ยังงี้ๆ นะ เกรงใจ

“อย่าบอกนะว่ามึงนัดสาว”

“หา!?” ผมเลิกคิ้ว ทำตาโตเหมือนว่าไม่เข้าใจที่พี่เชดบอกมา ลักนิดเดียว เป็นไง ผมแสดงละครเก่งไหม “สาวที่ไหนพี่ ไม่มีๆ”

“ก็เพื่อมีแพลนแล้วปิดเจียบ”

ไอ้พี่เชด ไฉน จั๊นถามจังเลย เดี่ยวปัด

ผมทำเป็นสายหน้า แก้งอมพะนำที่เล่นที่จริง เรื่องอะไรจะต้องบอก ชีวิตใครชีวิตมันครับ

พี่เจดเดาผิดไปชนิดที่ว่าถ้าเปลี่ยนจากสาวเป็นหนุ่มล่ะ อันนี้ถูก!

แต่ดีแล้วละครับที่เดาไม่ถูก

ผมเปิดเอ็กเซลก่อนจะเข้ารหัส พอพี่เจดเดินไป ถึงค้อยหันมายิ้มเหี้ยมๆ คนเดียวช่างๆ น้องอรที่กำลังยืนอยู่ตรงที่ถ่ายเอกสารผมเหลือบไปมองสาวๆ ที่กำลังกदन้าร้อนบ้าง ยืนคุยกันเบาๆ บ้าง

เย็นนี้พอยต์คะแนนที่ผมเพียรพยายามทำมาตลอดจะต้องเพิ่มขึ้น บอสจะต้องหวั่นไหว!

อย่างน้อยเงินเดือนไม่เพิ่ม แต่สิ้นเดือนไม่ถูกเรียกไปค่าในห้องพักถือเป็นเรื่องที่ดี

ไม่สิ

ผมลืมเรื่องนี้ไปได้ยังไง

ปกติแล้วทุกสิ้นเดือน เมื่อก่อนบอสจะลงมาแล้วเรียกพนักงานไปคุยเรียงตัวในห้องทำงาน บางคนก็ถูกว่า ถูกตำหนิเหมือนประเมินทุกสิ้นเดือนก่อนที่จะได้เงินเดือนแล้วกลับบ้านไปฉลอง แต่โชคดีที่ผมไม่เคยโดนเอ็ด มีแค่บรรยายกาศกดดัน บางครั้งไม่ค่อยอยากจะเข้าไปสักเท่าไร แต่มั่นขัดไม่ได้ อยากได้เงินก็ต้องทนครับ!

หวังว่ารอบนี้ภายในบริษัทจะเปลี่ยนไป ไม่นานว่าคุณเล็กของผมจะเป็นคนจัดการเรื่องเงินเดือนลูกน้อง เจ้านายที่ยังเด็ก ๆ ส่วนใหญ่แล้วจะไม่ว่ากล่าวอะไรมากอยู่แล้ว

ดีจริง ๆ ที่ผมตัดสินใจรับปากว่าจะแนะนำร้านอาหารให้บอส! คิดแล้วจู้ ๆ จังหวะและเวลาในชีวิตของผมก็เหมือนจะเดิน

มาถึง มาถึงวันที่นายเจนจบจะได้ส่งประกาย ได้เปล่งประกายในตัวเอง

ต้องบอกว่ำน้องเด็ดมาพร้อมกับโชค มาพร้อมความเปลี่ยนแปลงจริง ๆ

ความรู้สึกที่ตื้นตันยิ่งเพิ่มมากขึ้น ต่อให้ผมรู้สึกว่าไม่มีบางอย่างแปลก ๆ ก็สามารถมองข้ามไปได้เพราะผลประโยชน์ที่ดีในอนาคตข้างหน้า

ช่วงเย็น ผมแอบเปลี่ยนชุดไปเลยเพราะชี้แจงไปเข้า
ห้องน้ำของทางสวน ใช้ห้องน้ำบริษัทนี้แหละพอดี คุณเล็กเห็นผมแต่งชุดออกกำลังกายแล้วก็เหมือนจะแปลกใจ ผมรีบบอก

“พอดีชี้แจงไปเปลี่ยนที่นั่นนะครับ คนเยอะ”

“อ้อ ครับ”

ตอนนี้ผมกลายเป็นคนหน้าด้านหน้าทน อาศัยติดรถเขาไปออกกำลังกายด้วยในตอนเย็น ก็คุณเล็กบอกเองว่าอย่าเกรงใจ ผมก็จะไม่เกรงใจแล้วนะครับ

คุณเล็กยังไม่ได้เปลี่ยนชุด เช็ดเรียบอย่างไรก็ยังเรียบอย่างนั้น ตั้งแต่เข้ายิมเย็น ต่างจากผมที่มีรอยยับนิดหน่อยจากการตกแขนเสื้อขึ้นก่อนหน้านี้อย่างชัดเจน ยิ่งถอดออกมาพับเก็บใส่กระเป๋า ยิ่งไม่ต้องพูดถึงความเรียบอีกต่อไป

“วันนี้พี่ ๆ ในออฟฟิศไปกินข้าวกันหรือครับ”

“ใช่ครับ”

“แล้วคุณเจนไม่ไปหรือครับ”

“พอดีว่าผม...” ผมไม่คิดว่าคุณเล็กจะถามอย่างนี้ “อยากวิ่งมากกว่าครับ”

โอเคนะ คำพูดเป็นธรรมชาติ น้ำเสียงเป็นธรรมชาติ ท่าทางก็ธรรมชาติ สามผ่านครับ

“ถ้าคุณเจนนัดกับพี่ๆ บอกผมได้นะครับ”

“โอ้ ไม่เป็นไรครับ ผมบอกไปแล้วว่าเดี๋ยวไปครั้งหน้า คุณเล็กไปด้วยกันไหมครับ”

“น่าสนใจครับ”

“เยี่ยมเลยครับ ร้านที่ไปกินกันอร่อย สะอาดดี คุณเล็กทานได้ใช่ไหมครับ หมูกระทะ มีแอร์นะครับ ไม่ต้องห่วง”

“ได้ครับ กินได้” คุณเล็กบอก

พอช่วงรอตติผมเห็นคุณเล็กยกแขนเสื้อขึ้น ปลดกระดุมข้อมือก่อนจะหมุนนาฬิกาข้อมือเล็กน้อยแล้วจับรถต่อ เมื่อถึงที่หมายผมยื่นรอกคุณเล็กหน้าห้องอาบนํ้า อีกฝ่ายออกมาพร้อมชุดกีฬา พวกเราเดินไปเก็บของที่รถ ก่อนจะเริ่มวิ่งกัน

วันนี้เป็นไปได้อย่างดี ไม่มีปัญหาอะไรแทรกมาให้ผมขายหน้าผมทั้งตั้งใจ ทั้งมองทาง ไม่มีเหม่อลัดกันด วิ่งครบไปหนึ่งรอบผมเริ่มหอบๆ คุณเล็กแค่มีเหงื่อ พวกเราพากันวิ่งจนรอบที่สี่ ผมหมดแรง ยืนพักอยู่ข้างๆ ต้นไม้ไม่ไกลจากทางออก

“โอ้ยเหนื่อย คุณเล็กดื่มน้ำไหมครับ”

“เดี๋ยวผมไปซื้อให้ดีกว่า” คุณเล็กเดินไปยังที่ขายน้ำใกล้ๆ ผมยังไม่ทันตอบ ได้แต่นั่งรอให้หายเหนื่อย ไม่นานอีกฝ่ายก็เดินกลับมาพร้อมน้ำสองขวด ผมรีบหยิบเศษเหรียญจากกระเป๋าทิ้งอยู่ตรงเอวคืนคุณเล็กทันที

“ไม่เป็นไรครับ”

“ผมเกรงใจครับ อย่าเลยๆ”

สุดท้ายคุณเล็กก็ต้องรับเงินผมไป จริงๆ แล้วเรื่องเงินเรื่อง

เล็กน้อย แต่เรื่องคอนเนกชั่นและมิตรภาพคือเรื่องใหญ่ครับ ผมจะไม่ยอมให้ภาพลักษณ์เสียหาย!

ไม่รู้คำว่าเกรงใจออกจากปากผมไปกี่ครั้งแล้ว

หลังจากอาบน้ำเสร็จ คุณเล็กก็ไม่เปิดโอกาสให้ผมได้ทำอะไรอีก

“ร้านไหนนะครับที่คุณเจนนว่าอร่อย”

“อ้อ” ผมปัด ๆ เสื่อ ก่อนจะยึดตัวให้เสื่อที่อยู่ในกางเกงรั้งขึ้นมาหน่อย จะได้สบายตัว “อยู่ชั้นบนครับ แถวโรงหนัง เป็นร้านอาหารไทย เป็นแนว ๆ ภาคกลางนะครับ”

ตอนนั่งรถผมแอบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเช็กเล็กน้อย เห็นพีเจดมันเช็กอินที่ร้านหมูกระทะแล้ว สิ่งที่ผมกลัวอย่างเดียวนะคือมันจะดันมาเจอกันในห้างนี่แหละ ความรู้สึกอื่น ๆ อยากไปกับเพื่อนเหงาเหงิบ้าอะไรไม่มีทั้งนั้น

ไม่รู้จะปั่นหน้ายังงัยเลย เวลามีคนในออฟฟิศมาเดินแล้วเจอว่าผมอยู่กับบอสเนี่ย โดนเอาไปนินทาหลังแน ๆ

รถหุจริง ๆ อย่างน้อยนั่งมาด้วยแล้วรู้สึกมีมาดขึ้นมาเล็กน้อย ไม่ใช่รถผม แต่ผมได้นั่งครับ ยินดีครับยินดี

พอเราเข้าไปด้านใน ผมเป็นฝ่ายเดินนำนิดหน่อย เพราะรู้ทาง พอขึ้นไปถึงร้านอาหาร ผมเป็นฝ่ายหาโต๊ะให้เจ้านายอย่างขยันขันแข็ง เมื่อเรานั่งลง ผมจึงลองแนะนำเมนูดู

“คนเยอะเหมือนกันนะครับ” คุณเล็กเอ่ยขึ้น

“อาจจะเพราะพรุ่งนี้วันหยุดด้วยครับ”

“อืม วันหยุดคุณเจนไม่ไปเที่ยวไหนหรือครับ”

“ผมหรือ” ผมหยุดคิดเล็กน้อย ก่อนจะหันไปบอกเมนูกับพนักงาน แล้วหันมาคุยต่อ “ไม่น่าะครับ ไม่รู้จะไปไหนดี อยาก

นอนอยู่บ้านเฉยๆ”

“ทำไมล่ะครับ”

“เหนื่อยครับ ไม่ค่อยมีแรงไปเที่ยวแล้ว” ทำงานตั้งหลายวัน พอมีวันหยุด เดียวนี้สิ่งเดียวที่อยากทำคือนอนอยู่บ้านครับ ขอนอนอยู่บ้านดีพุงจิบเบียร์เย็นๆ ชีวิตก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว

ถ้าย้อนไปสักห้าหกปีก่อน ผมอาจจะยังคิดอีกแบบ ไปเที่ยวให้หน้าใจ เข้าร้านเหล้า บ้านไม่กลับ แต่ตอนนี้สังขารไม่เอื้อแล้ว

อาจจะป็นใจผมที่ไม่ไหวเอง รู้สึกเหนื่อยหน่ายกับสิ่งแวดล้อมในเมืองกรุงไปหมด

เบื่อรถติด เบื่อฝนตก เบื่ออากาศร้อน ไหนจะความไม่แน่นอนนอนบนท้องถนน คิดแล้วก็ยิ่งอยากจะรีบกลับบ้านไปนอน ทำไมเกิดมาไม่ฉลาดกว่านั้นะไอ้เจเน

“คุณเจเนยังไม่แก่สักหน่อย” คุณเล็กพูดเสียงกั๊วหัวเราะ ใบน้ำดูอ่อนลง ลดความขึงขัง “คุณเจเนยังดูดีมากครับ”

คุณเล็กชมผม น้ำเสียงโตนเดียว แต่ก็มีควมลึกลับซับซ้อนแฝงอยู่ ทำเอาผมดูไม่ออกว่าชมเล่นชมจริง เพราะท่าทางอีกฝ่ายดูเป็นงานเป็นการ เหมือนเจ้าพ่อมาเฟียที่ลูกน้องอย่างผมแหยมไม่ได้ ได้แต่เลีย ได้แต่ชมเท่านั้น

ผมหัวเราะแห้งๆ หันไปจิบน้ำที่ร้านนำมาเสิร์ฟให้

ตั้งแต่มีบอสมา รอบนี้บอสพูดเข้าหูผมมากๆ ครับ แต่ผมไม่กล้าออกอาการมาก เดียวมันเหลิง

“ไม่แก่ แต่ก็เหมือนแก่แล้วครับ ไม่ค่อยอยากทำอะไรเลย เบื่อรถติด แล้วคุณเล็กไปไหนไหมครับ”

“คงไม่ได้ไปไหนเหมือนกันครับ อาจจะเดินเล่นแถวๆ นี้”

“อ้อ ดีครับดี” ผมพยักหน้า ไม่อยากจะบอกว่ากำลังนั่งกระมิด

กระเมี้ยน แค่นี้ก็ไม่กว้างเหมือนตอนอยู่กับเพื่อนเฉย ๆ

“วันหยุดคุณเจนก็มาวิ่งหรือเปล่าครับ”

“คงวิ่งครับ อาจจะมาช่วงเช้า ผมยังไม่แน่ใจ”

“พอดีเลยครับ ผมว่าจะลองมาวิ่งตอนเช้าเหมือนกัน”

“จริงเหรอครับ จีลองมาวิ่งด้วยกันไหมครับ ที่สวนเปิดดีให้พอดี” ผมเป็นฝ่ายชวนก่อน เป็นเพราะรู้สึกว่าคุณเลิกปูทางมาขนาดนี้แล้ว มันช่างเข้าเค้าเสียนี้กระไร!

เอาแล้วครับ มันเริ่มมาแล้ว อีกไม่นานกระผมนายเจนจบจะต้องรุ่งโรจน์เกรียงไกร

ปากผมหลุดชนไปแล้ว สุดท้ายจึงต้องทำเนียนต่อ เพื่อไม่ให้ดูตะกุกตะกัก บรรยายการเลียแข้งกำลังไปได้สวย ผมจะไม่ปล่อยให้เกิดขึ้นผิดพลาด

“ก็ดีนะคะครับ”

น้องเต๋ตของผมก็ไม่ได้เข้าซ้ำอีก เพียงแค่พยักหน้าแล้วเริ่มทานอาหารตรงหน้า ผมชี้ดื่มยำขามใหญ่แล้วบอก

“ขามนี้อร่อยมากครับ เขาทำถึงเครื่องดี คุณเลิกทานเผ็ดได้ใช่ไหมครับ”

“ได้ครับ...อร่อยจริงครับ”

คุณเล็กชิมตามที่ผมบอก ผมเองก็กินข้าวของตัวเองไประหว่างนั้นแอบชำเลืองมองเจ้านายไปด้วย สังเกตทุกอิริยาบถของอีกฝ่าย

ระหว่างที่ทาน พวกเราคุยกันไปเรื่อยเปื่อย แต่ไม่ค่อยได้เจาะจง ยกเว้นเรื่องออกกำลังกาย เพราะดูเหมือนความชอบจะตรงกันพอดี ทำให้คุยง่ายหน่อย สุดท้ายก็เลยมาหยุดที่เรื่องวิ่งอย่างเดียว

“เดี๋ยวผมเลี้ยงมือนี้อเอง” คุณเล็กว่า ก่อนจะหยิบบัตรเครดิตใบหนึ่งออกมาวางให้พนักงาน

ผมรีบบอก แล้วหยิบกระเป๋าตังค์ตัวเองออกมา ก่อนจะहारครึ่งในใจอย่างรวดเร็ว

“ออกคนละครึ่งครึ่งคุณเล็ก”

“อย่างนั้นก็ได้ครับ”

ดูเหมือนคุณเล็กเริ่มจะชินกับนิสัยของผม นี่ถ้าผมบอกว่าตามสบาย เลี้ยงผมเลยครับ คุณเล็กก็คงจะเลี้ยงจริง ๆ แต่ในใจผมคงกระวนกระวาย อยู่ไม่สุขแน่ ๆ ผมไม่ชอบติดหนี้ใครสักเท่าไร

เพื่อภาพลักษณ์ที่ดีด้วยครับ

ข้อนี้สำคัญ

พนักงานเดินมาอีกครั้งพร้อมใบเสร็จ คุณเล็กเซ็นเรียบร้อย ผมจึงรีบยื่นเงินอีกส่วนไปให้ สุดท้ายมือนี้จึงผ่านไปได้ด้วยอเมริกันแซร์

“คุณเล็กอย่าเลี้ยงผมอีกนะครับ หารกันดีกว่า”

เจ้านายผมเลิกคิ้ว ดูแปลกใจที่ผมเอ่ยขึ้นมาอย่างนั้น แต่สุดท้ายก็ยิ้มบาง ๆ

“จริง ๆ ผมน่าจะต้องเลี้ยงคุณเล็กด้วยซ้ำนะครับ ผมอายุมากกว่า” ผมว่า พวกเรากำลังเดินกลับไปทีรถ อาหารมือนี้หมดไปพันกว่าบาท ถือว่าไม่แพงเลย แถมอร่อยด้วย ดูแล้วก็น่าจะถูกปากเจ้านายของผมไม่น้อย

นับว่าเป็นสัญญาณที่ดี!

“แต่คุณเจนตัวเล็กกว่าผมนะครับ”

“เฮ้ะ!” ผมชะงักไปทันที คิ้วขมวด “อันนี้นับด้วยหรอครับ”

เห็นแววตากับท่าทางของบอสตัวเองแล้ว ผมจึงได้รู้ที่กำลัง

ถูกเด็กมันหยอก

น้องเต็ดกำลังยกย่อนพี่เหวอครับ

น้องมันเล่นกุแล้วไหมล่ะ

“ไม่นับเหวอครับ” คุณเล็กตอบกลับมาหน้าตาย ท่าทางก็ไม่ได้ดูว่าจะซีเรียสจริงจังสักนิด นอกจากเดินตรงไปที่รถอย่างเป็นธรรมชาติที่สุด

“ไม่นับสิครับ” ผมว่า ไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี ไม่กล้าเอ็ด แต่จะให้ไม่ขำก็ไม่ได้ เจ้านายเล่นมุกมา เล่นมุกเรื่องกายภาพอย่างนี้

พอขึ้นรถ ผมคาดเข็มขัด คุณเล็กจึงถามเรื่องที่เรากำลังคุยค้างกันไว้

“งั้นวันหยุดพรุ่งนี้เจอกันที่สวน หรือจะให้ผมไปรับคุณเจนที่คอนโดฯดีครับ”